

Ego INNOCENTIUS Catholicae Ecclesiae episcopus subscripsi.

Ego Raynaldus Ostiensis et Vellitrensis episcopus subscripsi.

Ego Petrus Albanen. episcopus subscripsi.

Ego Stephanus Sanctae Mariae Transyberim presbyter cardinalis tituli Callisti subscripsi.

Ego Petrus tituli Sancti Marcelli presbyter cardinalis subscripsi.

Ego frater Ioannes Sancti Laurentii in Lucina presbyter cardinalis subscripsi.

Ego Richardus Sancti Angeli diaconus cardinalis subscripsi.

Ego Petrus Sancti Georgii ad Velum Aureum diaconus cardinalis subscripsi.

Ego Willelmus S. Eustachii diaconus cardinalis subscripsi.

Datum Perusii per manum magistri Marini sanctae Romanae Ecclesiae vicecancellarii idibus decembris, indictione decima, incarnationis dominicae anno millesimo ducentesimo quinquagesimo primo, pontificatus vero domini Innocentii Papae quarti anno nono.

Dat. die 13 decembris 1251, pontif. anno IX.

XXIII.

Privilegium, quo comitatus Lyciensis Marco Ziani ducis Venetiarum filio post Tancredi avi sui obitum conceditur (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Concessio dicti comitatus. — Fidelitatis praestandum iuramentum. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, nobili viro Marco Ziano nato bonae memoriae P. Ziani ducis Venetorum.

Sedes Apostolica debitae providentiae oculo ducitur circa cunctorum suorum merita devotorum, nec unquam lancem iustitiae deserit, secundum quam,

(1) Ex Regest. Vatic. edidit Ughell., Ital. Sac., tom. IX, pag. 79, ubi de Lycien. episcopis.

actibus fidelium singulorum provida maturitate libratis, et digne ipsos amplectitur dilectionis favorabiliter brachiis, et dono specialis benevolentiae prosequatur, praesertim quos clara nobilitas et origo nobilitat generosa.

Hinc est, quod cum sicut te intimante accepimus, comitatus Lycien. ad bonae memoriae Tancredum avum tuum spectaverit, idemque comitatus postmodum ab aliis occupatus fuerit ac detentus; nos attendentes quod apud Sedem eandem te non solum nobilitas generis, sed clarae devotionis sinceritas et merita integra, quibus te nobis, et eidem Sedi acceptum laudabiliter exhibes, favorabiliter interpellant, tuis precibus benigno concurrentes assensu, comitatum iamdictum in regno nostro Siciliae existentem, cum iuribus omnibus et pertinentiis suis tibi plenarie restituimus, et ut ferventius in Ecclesiae devotione persistas, de novo insuper in feudum concedimus de gratia speciali, nisi ad alium pertineat in devotione Ecclesiae persistentem. Non obstante si nobilis vir comes Tigrisius de Mudignana, vel eius filii ius in comitatu ipso se habere asserant ratione nobilis mulieris Alberiae materterae suae uxoris, ipsius et eiusdem avi sui filiae potioris; cum iidem comes et filii quondam F. Romanorum imperatori contra Ecclesiam adhaeserint, et adhuc ipsam offendere non desistant, propter quod gratia et beneficio ipsius Ecclesiae reddiderunt penitus se indignos. Volumus autem, ut postquam eiusdem comitatus possessionem habueris, pro ipso homagium et iuramentum fidelitatis, et alia Ecclesiae Romanae, seu regi, qui per eam pro tempore fuerit in regno praefato, tenearis praestare, quae alii vassalli eiusdem regni pro comitatibus, quos ibi obtinent, praestare tenentur. Nulli ergo omnino hominum hanc nostrae restitutionis et concessionis paginam infringere liceat, vel ei ausu temerario contravenire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omni-

Concessio dicti comitatus.

Fidelitatis praestandum iuramentum.

Clausulae.

potentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Perusii duodecimo kalendas martii, pontificatus nostri anno nono.

Dat. die 19 februarii 1252, pontif. anno IX.

XXIV.

Hadriensis Ecclesia in cathedralem erecta Pennensi unitur, cum decreto ut Pennensis episcopus Hadriensis quoque dicatur, certis quoque addictis pactis et conditionibus (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Hadrien. Ecclesia in cathedralem erecta per delegatum apostolicum et Pennensi unita. — Unionis litterae. — Utrumque nomen ab episcopo sumendum. — Dos Hadrien. Ecclesiae conficienda. — Domus episcopalis. — Canonorum numerus — Electio communis episcopi. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, capitulo, et universo clero, necnon potestati, consilio et Communi civitatis Hadriensis, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium. Licet ea, quae de mandato nostro fiunt, in se robur obtineant firmitatis, ut tamen intemerata consistant, cum nostro fuerint praesidio communita, ea libenter apostolico munimine roboramus.

Hadrien. Ecclesia in cathedralem erecta per delegatum apostolicum et Pennensi unita.

Cum itaque venerabilis frater noster Albanensis episcopus attendens devotionem, quam ad Apostolicam Sedem habetis, locum Hadriae de speciali mandato nostro vocari decreverit civitatem, et ecclesiam Sanctae Mariae Hadrien. in cathedralem erigendam, tam ipsam, quam Pennensem Ecclesiam ad invicem duxerit uniendo, prout in ipsius litteris super hoc confectis plenius continetur: hoc quod per eundem episcopum in hac parte factum est, ratum habentes et gratum, id de fratrum nostrorum consilio autho-

(1) Ex Regest. Vatic. edidit Ughell., tom. I, pag. 1438, ubi de Pennen. Ecclesia.

ritate apostolica confirmantes, tenorem litterarum ipsarum de verbo ad verbum praesentibus inseri facientes, qui talis est:

Petrus miseratione divina episcopus Albanensis dilecto in Christo capitulo, ac venerabili clero, necnon etc. . . potestati, concilio, et Communi civitatis Hadrien. salutem in Domino sempiternam. Devotionis et fidei vestrae meretur affectus, ut Sedes Apostolica mater nostra vos habeat tamquam filios speciales, et in iis, quae honorem vestrum respiciunt, sic se favorabilem exhibeat et benignam, ut per hoc vestra probata sinceritas erga Sedem eandem continuo vigeat, et laudabilibus proficiat incrementis. Ut igitur ex fervore devotionis, quam ad Romanam Ecclesiam pro exhibitione operis habuistis hactenus, et habebitis dante Domino in futurum, sentiat vobis favorem apostolicum accrevisse, nos de speciali mandato domini Papae personas vestras honorare volentes, et locum Hadriae, in quo populus tantae fidei, et devotionis cohabitavit specialis decoris praerogativa insignire, ipsum vocari decrevimus civitatem, et eum episcopali dignitate in perpetuum volumus decorari. Ad haec Ecclesia Sanctae Mariae Hadriae, quae olim de Pennensi esse solebat, in qua saecularis praelatus praefuerat, in cathedralem erigimus, tam ipsam, quam Pennensem Ecclesiam ad invicem unientes, ut utraque cathedralis existat, et tam Hadriensis, quam Pennensis episcopus nominetur, ita videlicet, ut cum eundem episcopum Hadriae, vel in Hadriensi Ecclesia adesse contigerit, ut addatur gratiae, et per hoc locus ipse habeatur insignis, Hadrien. praefertur Pennensi Ecclesiae in scriptura. Sed cum idem episcopus in civitate, vel Ecclesia Pennensi fuerit, Pennensis Ecclesia praefertur. Ecclesiae vero archidiacono, et canonicis Pennen. iura sua volumus illibata servari, quia per hanc unionem nolumus eos in suis iuribus pati aliquod praevudicium vel iacturam. Sane quia non de-

Unionis litterae.

Utrumque nomen ab episcopo sumendum.

cet praesulem loci tam nobilis in temporalibus pati defectum, cum eum oporteat in loco utpote populato morari, frequenter, et honorifice procedere pro utriusque Ecclesiae negotiis peragendis, praefatam Ecclesiam cathedralem Sanctae Mariae Hadrien. cum omnibus iuribus et pertinentiis suis ipsi episcopo duximus concedendam, vobis, potestati et consilio ac Communi nihilominus iniungentes, ut de bonis vestris propriis ematis eidem episcopo possessiones sufficientes, ut tam ex eis, quam ex aliis proventibus ipsius Ecclesiae possit decenter vivere, et ecclesiasticis prolegatis, caeterisque hospitibus ad eum confluentibus necessaria ministrare. Domum etiam episcopalem facialis eidem decentem, et donec ipsa fiat, provideatis de domo communi, in qua possit honorifice commorari. Verum quia Sancti Ioannis in Garavello, Sancti Nicolai in Hadria, Sanctae Mariae in Valilibus, Sancti Nicolai in Galvano, Sanctae Mariae in Monte Sancti Claudii, Sancti Guillelmi, Sancti Angeli, Sancti Ioannis in Gogovanos, Sancti Clementis de Guardia, Sancti Salvatoris de Silvio, Sancti Ioannis, et Sancti Martini de Casulis, Sancti Concordii, Sancti Georgii de Muraldo, Sancti Sylvestri, et Sancti Blasii, Sancti Salvatoris de Casa Combusta, S. Petri, et Sanctae Mariae de Metimiano, Sancti Pauli, et Sancti Leonardi, Sancti Ioannis de Aquaviva, et nonnullae aliae Ecclesiae de Hadria, et eius districtu ad Sancti Ioannis in Venere et Sancti Clementis de Piscaria, et quasdam alias abbatias pertinere narrantur, quas dictus pro Ecclesia Hadriae tenere, vobis mandamus, ut si dictus episcopus Ecclesias ipsas legitime retinere nequiverit, et . . . ab eo facietis recompensationem competentem abbatibus praedictis de memoratis Ecclesiis retinendis ad opus eiusdem episcopi, cum eis potueritis concordare, si vero concordare nequiveritis, emetis eidem episcopo possessiones sufficientes, prout superius est expressum. In prae-

fata vero cathedrali Ecclesia viginti canonicorum saecularium numerum esse iubemus, quibus assignabitis sufficientes redditus, computatis iis, quos habent in eadem Ecclesia, unde possint decenter tamquam canonici nobilis cathedralis Ecclesiae sustentari; in electione autem futuri Pontificis etc., utriusque capitula conveniant in altera Ecclesiarum ipsarum, vel in loco communi, in quo unanimiter concordabunt; si concordare non possent de loco, prima electio quae emerit post praedictum episcopum, fiet Hadriae a canonicis utriusque Ecclesiae, et alia in Ecclesia Pennensi, et sic deinceps vicissim, si de loco alio communi non poterit inter capitula concordia provenire. Canonici autem illius Ecclesiae, in qua celebrari debet electio, ubicumque episcopus moriatur, vel cedat, ea vice vocabunt canonicos alterius Ecclesiae, et sues etiam concanonicos ad electionem futuri episcopi celebrandam. Ex hac siquidem unione vicinis episcopis et abbatibus, caeterisque praelatis et clericis, seu quibuscumque personis locorum adiacentium, vel vobis ipsis, et civitati vestrae, et cathedrali Ecclesiae Hadriensi in iuribus et rationibus vestris, necnon et civitati et Ecclesiae Pennensi in iuribus et rationibus suis nullum praedictum generetur. Latere autem vos nolumus, quod si a devotione Sedis Apostolicae recedere vos contingat, huius vos privabimus dignitate. Statuimus insuper, ut cum canonici utriusque Ecclesiae ad electionem convenerint futuri episcopi celebrandam, ut tot canonici sint ex una Ecclesia, quot ex alia: nam, etsi plures canonici sint in una, quam in alia; in electione tamen electores cuiusque Ecclesiae in numero volumus esse pares. Acta sunt haec, et publicata praesentibus Ecclesiae utriusque procuratoribus, et syndicis civitatis Hadriensis. In cuius rei testimonium praesentes litteras sigilli nostri munimine fecimus roborari. Datum Perusii, idibus martii, anno Domini 1252.

Canonicorum numerus.

Electio communis episcopi.

Dns Hadriae Ecclesiae commendanda.

Domus episcopalis.

Clausulae.

Nulli ergo omnino hominum etc., nostrae confirmationis etc.

Datum Perusii, idibus martii, pontificatus nostri anno nono.

Dat. die 15 martii 1252, pontif. anno ix.

XXV.

Cives Viterbienses antea subiecti anathemati, quia contra Romanam Ecclesiam Friderico imperatori adhaeserant, eidem Ecclesiae reconciliantur; eisque bona omnia ac antiqua privilegia restituntur (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Rei castigandi in exemplum aliorum. — Viterbienses antea censuris irretiti, — Poenitentiam agunt; — Omnesque validat actus civiles tunc temporis factos. — Bonaque omnia et privilegia, consuetudines, etc., eis confirmat. — Omnia contra eos acta infirmat. — Perpetuam sancit inter cives et Commune pacem. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, potestati, consilio, et Communi Viterbien.

Exordium.

Non est in iusto malorum vindice languentis censurae notanda mollities, sed prudenter subvenisse maiorum sanandis morborum pestibus charitas commendanda, quotiens digno poenitentiae fructu redimente commissum, circa eos, qui ab impietate conversi, desinunt esse quod fuerant, misericordia superexaltans iudicium, zelum exhibet disciplinae. Sane licet adversus eos, qui rupto fidei foedere, quo Sedi Apostolicae tenebantur, persecutoribus Ecclesiae in instanti turbatione nequiter adhaeserunt, sic esse proponamus in castigando severi, quod ad illos de misericordi nostrorum viscerum lenitate aliqua dispendiosae dispensationis gratia non procedat, quae posteris in similibus impunitatis fiduciam praebet,

Rei castigandi in exemplum aliorum.

(1) Ex Regest. Vatic. edidit Ughell., tom. 1, pag. 1412, ubi de Viterbien. episcopis

vel incentivum pareat delinquendi; utile tamen, et necessarium civitatis vestrae reformationi pacificae, ac communibus eiusdem profectibus visum fuit, ut ad roborandum pacis bonum, quod inter vos et concives vestros hactenus exules, quos a communione civitatis eiusdem inimici hominis malignitas sequestrarat, iuxta cordis nostri votum, et paternum nostrae intentionis affectum Domino perficiente pervenit, rigor, quem in pertinacem resistantiam apostolica iustitia tetenderat, pietatis consilio molliretur. In hoc quidem formam Illius, cuius vicem in terris licet immeriti gerimus, non solum irreprehensibiliter, sed etiam commendabiliter imitatur, qui super malo poenae, quod iuste cogitat peccantibus infligendum, severitatem animadversionis in clementiam miserationis immutat, si humiliter illi ad poenitentiam recogitant malum culpa. Nos itaque pro certo sperantes, quod membra vestra, quae aliquando exhibuistis iniquitatis arma peccato, exhibebitis de caetero arma iustitiae per fidei et fidelitatis constantiam Romanae Ecclesiae matri vestrae, ac potius eligentes de misericordia, per quam reintegrationi vestrae consulitur, causationes perpeti plurimorum, quam severitatis exhibere constantiam, quae terrorem incuteret ausibus, et perversorum inferret impunitatis exemplum, latam interdum excessibus viam parans: ecce vos expansis recipimus laetanter amplexibus ad communionem Ecclesiae filialiter revertentes, et in recollectionem vestram amplum paternae gratiae sinum pandimus claudi humiliter redeuntibus nescientem, ut cum ubi delictum abundasse dignoscitur, superabundasse circa se gratiam veniae, rediviva filiorum devotio gratuletur, et ad perpetuum eximiae charitatis iudicium humilis ad patrem conversio multorum apud eum remissionem inveniat peccatorum; vestris supplicationibus inclinati, illa fere per omnia verborum simplicitate, ac integritate servata, quibus petitiones

Viterbienses antea censuris irretiti.

Poenitentiam agunt.

Etque igno-
rit Papa.Omnesque va-
lidat actus ci-
viles tunc tem-
poris factos.Bonaque om-
nia et privile-
gia, consuetu-
dines, etc. eis
confirmat.

vestrae conceptae, et in scriptis authentice promotu nostro redactae fuerunt, in nostra, et fratrum nostrorum audientia recitatae, ea quae in Romanam Ecclesiam temporibus praeteritis commisistis, nolentes ad culpam, vel indignationem aliquam retineri, indulgemus, remittimus, et relaxamus vobis communiter universis et singulariter singulis, omnes, et singulas offensas, culpas, poenas, et iniurias, et quaecumque alia delicta, seu commissa dicto vel facto praesumpta usque in hodiernum diem a temporibus retroactis contra vel Romanam Ecclesiam, sive card. ipsius, vel quemlibet de Curia, vel familia nostra, seu etiam aliquam universitatem, vel speciales personas tunc Ecclesiae adhaerentes per Commune Viterbii, sive per aliquem vel aliquos cives Viterbienses quocumque modo, vel ex causa quacumque, seu occasione discordiae habitae dudum inter Ecclesiam et quondam F. olim imperatorem pro eo quod contra Ecclesiam eidem F., vel eius nunciis adhaesistis, et omnia damna et poenas, quae, vel quas propter praemissa vel aliquid praemissorum communiter vel specialiter incurristis. Ad haec omnes et singulas sententias, et praecepta, processus, et omnes contractus habitos, vel celebratos in Viterbio, vel ubicumque per Viterbium hactenus plenum robur ita volumus obtinere, quod excommunicationis occasione, qua tunc tenebamini, irritari nequeant, vel cassari. Possessio autem, vel tenuta, quam Petrus Bonus et eius filii possident nunc in tenimento de Fracta et omnibus pertinentiis eius; tenuta quoque, sive possessio quam habent filii quondam Rolandi, Petri Alexandri de domo, palatio, turri, quae sunt posita in contrata Sancti Peregrini iuxta viam publicam et rivum aquae, conserventur eis integra et illaesa. Salvo tamen iure proprietatis cuiuslibet volenti super iis contra possessores suam intendere actionem: omnes etiam consuetudines, usus, et libertates communi Viterbii, et cuiuslibet civi-

Viterbiensi volumus integre conservari; volumus insuper, atque praecipimus de potestate, balivis Communis, iudicibus, et omnibus, et singulis officialibus eorundem, ut in suis officiis singuli usque ad complementum sui temporis perseverent, et de praedictis officialibus potestaria, seu officiis commune Viterbii possit libere in futurum per electionem disponere, sicut hactenus consuevit. Praeterea castra, villas et arces, eorumque, ac aliorum rerum possessiones, quae commune Viterbii, vel quilibet civis Viterbiensis intus vel extra possidet, vobis auctoritate apostolica confirmamus et tam haec, quam alia bona communis Viterbii, vel cuiuslibet privatae personae de Viterbio sine destructione atque diminutione turrium vel domorum ubicumque eas habeant, illaesa conserventur eisdem. Nullus etiam Viterbien. occasione obsidis, vel balivis aut officii alicuius, seu stipendii, vel alio quocumque modo invitus de Viterbio extrahatur, nec teneamini accipere mansuadam, vel aliquam militum comitivam, seu societatem aliquorum hominum armatorum in Viterbio, nisi forte nobilis vir Thomas de Foliano nostrae Curiae marescalcus, vel alius nuncius noster vellet intrare Viterbium cum decem sociis, vel viginti. Cassamus insuper et revocamus omnia et singula privilegia, litteras et scripta quaelibet a vobis, vel ab alio quocumque auctoritate nostra, vel Sedis Apostolicae, concessa vel facta contra commune Viterbii, vel alios quoscumque communiter, vel specialiter de Viterbio, vel cives civitatis eiusdem. Et ut inter vos et praedictos concives vestros firma et perpetua pax servetur, volumus et mandamus, ut ipsi concives universi et singuli remittant, refutent, renuncient et relaxent Communi Viterbii et cuiuslibet speciali et privatae personae de Viterbio universa et singula damna, omnes et singulas culpas, iniurias et offensas, ablata omnia et alia, quae contra eos et quemlibet eorum ipsis, et vel cuiuslibet ipsorum

Omnia contra
eos acta infr-
mit.Perpetuam san-
cit inter cives
et Commune
pacem.

facta, vel commissa sunt vel fuerunt dicto vel facto a communi Viterbii vel a quacumque speciali persona de Viterbio tum in personis, quam in rebus eorum generaliter et singulariter cuiuslibet, quocumque modo, vel ex quacumque causa; et quod renuntient similiter omnibus et singulis privilegiis et concessionibus, seu litteris datis, factis, vel concessis, aut etiam concedendis sibi et cuiuslibet eorum a nobis vel ab alia persona quacumque, quocumque nomine censeantur contra commune Viterbii, vel quemlibet civem Viterbiensem; ipsi quoque concives, vel eorum aliquis non petierit, vel exegerit per se, vel per alium a commune Viterbii, vel alia speciali persona de Viterbio aliquid nomine, vel occasione aliquorum damnorum, reddituum, fructuum, vel pensionum, vel aliquarum rerum suarum tempore discordiae illatorum et detentorum, vel etiam subtractorum, sed nec tegulas repetent, vel lapides, trabes, vel lignamina, vestes, seu arcas, et alia mobilia bona quaecumque ipsis a vobis vel aliquibus vestrum ablata. Hoc idem de fructibus, et rebus Ecclesiarum, seu hospitalium de Viterbio, vel de partibus Viterb., et de damnis et iniuriis illatis bonae memoriae R. Sanctae Mariae in Cosmedin diacono cardinali, ac suis et de proventibus et domibus quondam eius praecipimus firmiter observari. Nos enim vos communiter et specialiter de praemissis omnibus damnis et iniuriis, fructibus et aliis sic illatis et ablatis tenore praesentium duximus absolvendos, non obstantibus aliquibus privilegiis, aut litteris, seu constitutionibus, quae praemissis, vel eorum aliquibus obviarent. Placet etiam nobis quod dicti concives vestri iurent sequi mentem potestatis vestrae, ac observare statuta civitatis Viterbii, et obedire in omnibus sicut alii cives vestri, et quod faciant pacem et reddant omnibus vobis et singulis, et vos eis, ac secundum voluntatem communis Viterbii ad honorem Ecclesiae, et tran-

quillum statum civitatis vestrae huiusmodi pax firmiter in perpetuum observanda.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc nostrae remissionis, confirmationis, revocationis et absolutionis paginam infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Perusii, decimoquinto kalendas maii, pontificatus nostri anno nono.

Dat. die 17 aprilis 1252, pontif. anno ix.

XXVI.

Haeretici, eorumque fautores et complices banno exponuntur, et eorum bona publicantur (1).

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis nobilibus viris universis, marchionibus, comitibus, baronibus, ac potestatibus, rectoribus, consulibus, et communibus civitatum, et aliorum locorum per Lombardiam, Marchiam Tervisinam (2) et Romaniolam constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum fratres Praedicatorum generaliter in Lombardia, Marchia Trevisina et Romaniola, contra haereticos, et omnes sectas eorum quocumque nomine censeantur, ad extirpandam inde tam gravis contagii pestem, et malum tantae pravitatis in Ecclesia Dei nimium pestilens, duxerint deputandos, universitatem vestram rogandam etc. hortandam duximus attente, et monendam, per apostolica vobis scripta districte praecipiendo mandantes, quatenus omnes illos, qui per inquisitores eosdem, vel per alios de ipsorum mandato de haeresis crimine, vel pro defensione, seu receptatione, aut favore hae-

(1) Leges a Friderico imperatore contra haereticos latas suo loco posuimus, additis confirmationibus Honorii PP. III, et huiusce Pontificis Innocentii IV. (2) *Leges Tarvisinum, Tarvisum etc.*

Clausulae

Decretum

reticorum, excommunicationis innotati vinculo, vel denunciati excommunicati publice fuerint, bonis confiscatis ipsorum, hanno publico exponatis, alias contra eos temporaliter, prout expedire videritis, in fulcimentum catholicae fidei, potestate vobis tradita processuri. Alioquin noveritis nos eisdem inquisitoribus nostris litteris iniunxisse, ut vos ad id per censuram ecclesiasticam appellatione remota compellant.

Datum Perusii quinto idus maii, pontificatus nostri anno nono.

Dat. die 11 maii 1252, pontif. anno ix.

XXVII.

Promulgatio legum et constitutionum contra haereticos, eorumque complices et fautores, a magistratibus et officialibus saecularibus observandarum.

SUMMARIUM

Innocentius PP. leges a se sancitas ait contra haereticos. — 1. Hae constitutiones civitatum capitularibus inscribendae. — 2. Iurent potestates servare leges contra haereticos. — Poenae in violatores legum. — 3. Haeretici hanno supponendi. — 4. Facultas eligendi ministros S. Inquisitionis. — 5. Haeretici quo ducendi. — 6. Ducendi vero expensis Communis. — 7. S. Inquisitionis ministris fides habenda. — 8. Quodnam iniurandum iurare debeant. — 9. Facultas eorumdem qualis. — 10. Illorum praecepta rata et firma sint. — 11. 12. Indemnes serventur. — 13. Eorum officium sex mensibus expleatur. — 14. 15. Ipsorum merces unde petenda. — 16. 17. Ad nullum aliud officium compellantur. — 18. Quando nam, et a quibus sint amovendi. — 19. Qualiter, si deliquerint, puniendi. — 20. Faveant omnes inquisitoribus. — Poenae in non praebentes manum auxiliarem: — 21. Vel prohibentes ne capiantur haeretici. — 22. Magistratus captos custodiat ubi voluerint episcopus, vel inquisitor. — 23. Assignantes non haereticos pro haereticis quomodo puniendi. — 24. Capti infra 15 dies inquisitorum subeant examen. — 25.

Damnatos recipiat magistratus, ut plectantur. — 26. Cogantur haeretici alios haereticos et erroris conscios indicare. — 27. Domus, ubi fuerint inventi diruendae et domini illarum puniendi. — 28. Quid de fautoribus haereticorum. — 29. Haereticorum nomina describenda et publicanda. — 30. Eorum filii ad officia inhabiles. — 31. Magistratus det inquisitoribus assessorem in auxilium. — 32. Infra decem dies post accusationem poenae contra reos exequendae. — 33. Poenae praedictae nullo modo relaxentur. — 34. Quid de bonis haereticorum. — 35. Cavet ne rescindantur statuta. — 36. 37. De eisdem observandis providet. — 38. Statuta his contraria irrita. — 39. Haec autem quatuor in libris describenda.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis potestatibus, sive rectoribus, consiliis, et communitatibus civitatum, aliorumque locorum per Lombardiam, Romaniolam, et Marchiam Tervisinam constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Ad extirpanda de medio populi christiani haereticae pravitate zizania, quae abundantius solito succreverunt, supereminante illa licentius his diebus hominis inimico, tanto studiosius, iuxta commissam nobis sollicitudinem insudare proponimus, quanto perniciosius negligere mus eadem in necem catholici seminis pervagari. Volentes autem, ut adversus huiusmodi nequitiae operarios consurgant, stentque nobiscum Ecclesiae filii, ac orthodoxae fidei zelatores, constitutiones quasdam ad extirpationem haereticae pestis edidimus, a vobis ut fidelibus eiusdem fidei defensoribus exacta diligentia observandas, quae seriatim inferius continentur.

§ 1. Quocirca univ. citati vestrae per apostolica scripta mandamus, quatenus singuli constitutiones easdem conscribi vestris capitularibus facientes, nullis inde temporibus abolendas, secundum eas contra omnem haeresim, se adversus hanc sanctam Ecclesiam extollentem, sine omissione aliqua procedatis. Alioquin dilectis

Innocentius PP. leges a se sancitas ait contra haereticos.

Hae constitutiones civitatum capitularibus inscribendae.

filiis priori, provinciali, et fratribus inquisitoribus haereticae pravitate ordinis Praedicatorum in Lombardia, Marchia Tervisina et Romaniola, damus nostris litteris in mandatis, ut singulos vestrum ad id per excommunicationem in personas, et interdictum in terram, appellatione remota, compellant.

Leges et constitutiones autem sunt hae.

LEX 1.

§ 2. Statuimus, ut potestas, seu rector, qui civitati praest, vel loco alii ad praesens, aut pro tempore praesuerit in futurum, in Lombardia, Romaniola, vel Marchia Tervisina, iuret praecise, et sine timore aliquo, attendere inviolabiliter, et servare, et facere ab omnibus observari toto tempore sui regiminis, tam in civitate, vel loco sui regiminis, quam in terris suae ditioni subiectis, omnes et singulas tam infrascriptas, quam alias constitutiones et leges, tam canonicas, quam civiles, editas contra haeticam pravitatem. Et super his praecise observandis recipiant a quibuslibet sibi in potestaria, vel regimine succedentibus, iuramenta. Quae qui praestare noluerint, pro potestatibus, vel rectoribus nullatenus habeantur. Et quae ut potestates, vel rectores fecerint, nullam penitus habeant firmitatem. Nec ullus teneatur, aut debeat sequi eos, etiamsi de sequela praestanda eis exhibuerint iuramentum. Quod si potestas vel rector aliquis haec omnia, et singula servare noluerit, vel neglexerit, praeter notam periurii, et perpetuae iacturam infamiae, ducentarum marcharum poenam incurrat, quae irremissibiliter exigentur ab eo, et in utilitatem Communis integra convertantur, et nihilominus ut periurus et infamis, et tamquam haereticorum fautor, de fide suspectus, officio et honore sui regiminis spoliatur; nec ulterius potestas seu rector in aliquo habeatur, et de caetero ad aliquam

Iurent potestates servare leges contra haereticos.

Poenae in violatores legum.

Bull. Rom. Vol. III.

70

dignitatem vel officium publicum nullatenus assumatur.

LEX 2.

§ 3. Idem quoque potestas, seu rector cuiuslibet civitatis, vel loci, in principio sui regiminis, in publica concione more solito congregata, hanno civitatis vel loci supponat tamquam pro maleficio, omnes haereticos utriusque sexus, quocumque nomine censeantur. Et teneatur bannum huiusmodi a suis praedecessoribus positum confirmare. Praecipue autem, quod nullus haereticus, vel haeretica de caetero habitet, vel moretur, aut subsistat in civitate, seu aliquo modo iurisdictionis, aut districtus eiusdem, et quicumque ipsum vel ipsam invenerit, libere capiat, et capere possit impune, et omnes res ipsius, vel ipsorum eis licenter auferre, quae sint auferentium pleno iure, nisi auferentes huiusmodi sint in officio constituti.

Haeretici hanno supponendi.

LEX 3.

§ 4. Idem quoque potestas, seu rector infra tertium diem post introitum regiminis sui, duodecim viros probos et catholicos, et duos notarios, et duos servitores, vel quotquot fuerint necessarii, instituere teneatur, quos dioecesanus, si praesens extiterit, et interesse voluerit, et duo fratres Praedicatores et duo Minores ad hoc a suis prioribus, si conventus ibi fuerint eorumdem ordinum, deputati, duxerint eligendos.

Facultas eligendi ministros S. Inquisitionis.

LEX 4.

§ 5. Instituti autem huiusmodi, et electi possint et debeant haereticos et haeticas capere, et eorum bona illis auferre, et facere auferri per alios, et procurare haec tam in civitate, quam in tota eius iurisdictione, atque districtu, plenarie adimpleri, et eos ducere, et duci facere in potestatem dioecesani, vel vicariorum eiusdem.

Haeretici quo ducend.

LEX 5.

§ 6. Teneatur autem potestas, seu rector quilibet in expensis Communis, cui præest, facere duci eosdem hæreticos ita captos, quocumque dioecesanus, vel eius vicarii in iurisdictione vel districtu dioecesani episcopi, seu civitatis, vel loci voluerint illos duci.

LEX 6.

§ 7. Officialibus vero prædictis plena fides de his omnibus habeatur, quæ ad eorum officium pertinere noscuntur, aliquo specialiter præstito iuramento, probatione aliqua in contrarium non admissa, ubi duo, vel tres, vel plures præsentés fuerint ex eisdem.

LEX 7.

§ 8. Porro cum officiales huiusmodi eliguntur, iurent hæc omnia exequi fideliter, et pro posse, ac super his semper meram dicere veritatem, quibus ab omnibus, in his, quæ ad officium eorum pertinent, plenius pareatur.

LEX 8.

§ 9. Et tam dicti duodecim, quam servitores et notarii prætaxati, simul, vel divisim, plenariam præcipiendi sub poena et banno, quæ ad officium suum pertinent, habeant potestatem.

LEX 9.

§ 10. Potestas autem, vel rector teneatur habere firma et rata omnia præcepta, quæ occasione officii sui fecerint, et poenas exigere non servantium.

LEX 10.

§ 11. Quod si dictis officialibus aliquo tempore aliquod damnum contigerit, in personis, vel rebus, pro suis officiis exequendis, a Communi civitatis, vel loci, per restitutionem plenariam servantur indemnes.

LEX 11.

§ 12. Nec ipsi officiales, vel eorum hæredes possint aliquo tempore conveniri, de his quæ fecerint, vel pertinent ad eorum officium, nisi secundum quod eidem dioecesano et fratribus videbitur expedire.

LEX 12.

§ 13. Ipsorum autem officium duret tantummodo per sex menses, quibus completis, potestas teneatur totidem subrogare officiales secundum formam præscriptam, qui prædictum officium secundum formam eandem, in aliis sex mensibus sequentibus exequantur.

LEX 13.

§ 14. Sane ipsis officialibus dentur de camera Communis civitatis vel loci, quando exeunt civitatem aut locum pro hoc officio exequendo, unicuique pro qualibet vice decem et octo imperiales in pecunia numerata, quos potestas vel rector teneatur eis dare, vel dari facere infra diem tertium, postquam ad eandem redierint civitatem vel locum.

LEX 14.

§ 15. Et insuper habeant tertiam partem bonorum hæreticorum, quæ occupaverunt, et mulctarum, ad quas fuerunt condemnati, secundum quod inferius continetur, et hoc salario sint contenti.

LEX 15.

§ 16. Sed ad nullum aliud, quod istud officium impediatur, vel impedire possit, ullo modo officium, vel etiam exercitium, compellantur.

LEX 16.

§ 17. Nullum etiam statutum, conditum vel condendum, eorum officium ullo modo valeat impedire.

LEX 17.

§ 18. Et si quis horum officialium propter ineptitudinem, vel inertiam, vel

occupationem aliquam, vel excessum, dioecesano et fratribus supradictis visus fuerit amovendus, ipsum ad mandatum vel dictum eorum teneatur amovere potestas, aut rector, et alium secundum formam præscriptam substituere loco eius.

LEX 18.

§ 19. Quod si quis eorum contra fidem et sinceritatem officii sui in favorem hæresis deprehensus fuerit excessisse, præter notam infamiae perpetuae, quam tamquam fautor hæreticorum incurrat, per potestatem, vel rectorem ad dioecesani loci, et dictorum fratrum arbitrium puniatur.

LEX 19.

§ 20. Potestas præterea militem suum, vel alium assessorem, si dioecesanus, vel eius vicarius, aut inquisitores a Sede Apostolica deputati, seu dicti officiales petiverint, cum ipsis officialibus mittere teneatur, et cum ipsis eorum officium fideliter exercere. Quilibet etiam si præsens in terra, vel requisitus fuerit, teneatur tam in civitate, quam in iurisdictione vel districtu quolibet, dare ipsis officialibus, vel eorum sociis consilium et iuvamen, quando voluerint hæreticum, vel hæreticam capere, vel spoliare, aut inquirere: seu domum vel locum, aut aditum aliquem introire pro hæreticis capiendis, sub vigintiquinque librarum imperialium poena, vel banno. Universitas autem burgi, sub poena et banno librarum centum, villa vero librarum quinquaginta imperialium pro qualibet vice solvenda in pecunia numerata.

LEX 20.

§ 21. Quicumque autem hæreticum vel hæreticam, captum vel captam auferre de manibus capientium vel capiendis ausus fuerit, vel defendere ne capiatur: seu prohibere aliquem intrare domum aliquam, vel turrim, seu locum aliquem ne capiatur, et inquiratur ibidem, iuxta

legem Paduae promulgatam per Fridericum tunc imperatorem, publicatis bonis omnibus, in perpetuum relegatur, et domus illa, a qua prohibiti fuerint, sine spe reædificandi, funditus destruat, et bona, quæ ibi reperta fuerint, fiant capientium, ac si hæretici fuissent ibidem inventi, et tunc propter hanc prohibitionem vel impeditionem specialem, burgus componat Communi librarum ducentarum, et villa librarum centum, et vicinia tam burgi, quam civitatis librarum quinquaginta imperialium, nisi infra tertium diem ipsos defensores, vel defensorem hæreticorum potestati captos duxerint personaliter præsentandos.

LEX 21.

§ 22. Teneatur insuper potestas, seu rector quilibet omnes hæreticos vel hæreticas, qui capti amodo fuerint, per viros catholicos ad hoc electos a dioecesano, si fuerit præsens, et fratribus supradictis, in aliquo speciali carcere tuto et securo, in quo ipsi soli detineantur, seorsum a latronibus et bannitis, donec de ipsis fuerit definitum, sub expensis Communis civitatis vel loci sui facere custodiri.

LEX 22.

§ 23. Si quandoque aliqui, vel aliquæ non hæretici pro captis hæreticis, ipsis non contradicentibus, fuerint assignati, vel si forsitan assignaverint, prædicti suppositi perpetuo carceri mancipentur, et hæretici nihilominus reddi, et assignari cogantur, et qui hunc dolum fecerint, iuxta legem prædictam, bonis omnibus publicatis, in perpetuum relegentur.

LEX 23.

§ 24. Teneatur insuper potestas et rector quilibet omnes hæreticos et hæreticas, quocumque nomine censeantur, infra quindecim dies postquam fuerint capti, dioecesano, vel eius speciali vicario, seu hæreticorum inquisitoribus

Ducendi vero expensis Communis.

S. Inquisitionis ministri debent habenda.

Quo nam iuramentum debeant.

Facultas eorum qualis.

Illorum præcepta rata et firma sint.

Indemnes servantur.

Eorum officium sex mensibus expleatur.

Ipsorum merces unde pendenda.

Ad nullam aliud officium compellantur.

Quandocumque, et a quibus sint amovendi.

Qualiter, si deliquerint puniendi.

Faveant omnes inquisitoribus.

Poenas in non præsentibus manum auxilium, rem.

Vel prohibentes ne capiatur hæretici.

Magistratus omnes custodiat ubi voluerint episcopus vel inquisitor.

Assignantes non hæreticos pro hæreticis quomodo puniendi.

Capti infra 15 dies inquisitionem subeant exa-men.

praesentare, pro examinatione de ipsis, et eorum haeresi facienda.

LEX 24.

§ 25. Damnatos vero de haeresi per dioecesanum, vel eius vicarium, seu per inquisitores praedictos, potestas, vel rector, vel eius nuncius specialis eos sibi relictos recipiat, statim, vel infra quinque dies ad minus, circa eos constitutiones contra tales editas servaturus.

LEX 25.

§ 26. Teneatur praeterea potestas, seu rector omnes haereticos, quos captos haberit, cogere citra membri diminutionem, et mortis periculum, tamquam vere latrones, et homicidas animarum, et fures sacramentorum Dei, et fidei christianae, errores suos expresse fateri, et accusare alios haereticos, quos sciunt, et bona eorum, et credentes, et receptatores, et defensores eorum, sicut coguntur fures et latrones rerum temporalium, accusare suos complices, et fateri maleficia, quae fecerunt.

LEX 26.

§ 27. Domus autem, in qua repertus fuerit aliquis haereticus, vel haeretica, sine ulla spe reaedificandi funditus destratur; nisi dominus domus eos ibidem procuraverit reperiri. Et si dominus illius domus, alias domos habuerit contiguas illi domui, omnes illae domus similiter destruantur, et bona, quae fuerint inventa in domo illa, et in domibus illis adhaerentibus, publicentur, et fiant auferentium, nisi auferentes fuerint in officio constituti. Et insuper dominus domus illius, praeter notam infamiae perpetuae, quam incurrat, componat Communi civitatis vel loci quinquaginta libras imperiales in pecunia numerata, quam si non solverit, in perpetuo carcere detrudatur. Burgus autem ille, in quo haeretici capti fuerint, vel inventi, componat Communi civitatis libras centum: et villa libras

quinquaginta, et vicinia tam burgi, quam civitatis libras quinquaginta imperialium in pecunia numerata.

LEX 27.

§ 28. Quicumque vero fuerit deprehensus dare alicui haeretico, vel haereticae, consilium, vel auxilium, seu favorem, praeter aliam poenam superius et inferius praetaxatam, ex tunc ipso iure in perpetuum sit factus infamis, nec in publica officia, seu consilia, vel ad eligendos aliquos ad huiusmodi, nec ad testimonium admittatur, sit etiam intestabilis, ut nec testamenti liberam habeat factionem, nec ad haereditatis successionem accedat. Nullus praeterea ei super quocumque negotio, sed ipse alii respondere cogatur. Quod si forte iudex extiterit, eius sententia nullam obtineat firmitatem, nec causae aliquae ad eius audientiam perferantur. Si fuerit advocatus, eius patrocinium nullatenus admittatur. Si tabellio, instrumenta confecta per ipsum nullius penitus sint momenti. Credentes quoque erroribus haereticorum tamquam haeretici puniantur.

LEX 28.

§ 29. Teneatur insuper potestas, seu rector, nomina virorum omnium, qui de haeresi fuerint infamati, vel banniti, in quatuor libellis unius tenoris facere annotari; quorum unum Commune civitatis, vel loci habeat, et alium dioecesanus, et tertium fratres Praedicatores, et quartum fratres Minores, et ipsorum nomina ter in anno, et in concione publica solemniter faciat recitari.

LEX 29.

§ 30. Teneatur quoque potestas, seu rector, filios et nepotes haereticorum et receptatorum, defensorum et fautorum diligenter investigare, eosque ad aliquod officium publicum, seu consilium nullatenus admittere in futurum.

Quid de fantoribus haereticorum.

Haereticorum nomina describenda et publicanda.

Eorum filii ad officia inabiles.

LEX 30.

Magistratus det inquisitoribus assessorem in auxilium.

§ 31. Teneatur praeterea potestas, seu rector, unum de assessoribus suis, quem elegerit dioecesanus si fuerit praesens, et inquisitores praedicti ab Apostolica Sede dati, mittere cum eis quandocumque voluerint, et in iurisdictione civitatis, atque districtu. Qui assessor, secundum quod praedictis inquisitoribus visum fuerit, ibi tres, aut plures boni testimonii viros, vel totam viciniam, si eis videbitur, iurare compellat; quod si quos ibidem haereticos sciverint, vel bona eorum, quod si quos occulta conventicula celebrantes, seu a communi conversatione fidelium vita et moribus dissidentes, vel credentes, aut defensores, seu receptatores, vel fautores haereticorum, eos dictis inquisitoribus studeant indicare. Ipse autem potestas contra accusatos procedat secundum leges quondam Friderici tunc imperatoris Paduae promulgatas.

LEX 31.

Intra decem dies post accusationem poenae contra reos exequendae.

§ 32. Teneatur insuper potestas, seu rector, in destructionem domorum, et condemnationibus faciendis, et in rebus inventis, vel occupatis consignandis et dividendis, de quibus superius dicitur, infra decem dies postquam accusatio facta fuerit, haec omnia exequi cum effectu; et condemnationes omnes in pecunia numerata infra tres menses exigere et dividere illas, sicut inferius continetur, et eos qui solvere non poterint, banno maleficii supponere, et donec solvant, in carcere detinere; alioquin pro his omnibus, et singulis syndicetur, sicut inferius continetur, et insuper teneatur unum de assessoribus, quemcumque dioecesanus, vel eius vicarius, et dicti inquisitores haereticorum voluerint, ad haec peragenda fideliter assignare, et mutare pro tempore, si eis visum fuerit opportunum.

LEX 32.

§ 33. Omnes autem condemnationes vel poenae, quae occasione haeresis factae

fuerint, neque per concionem, neque per consilium, neque ad vocem populi, ullo modo, aut ingenio, aliquo tempore valeant relaxari.

Poenae praedictae nullo modo relaxantur.

LEX 33.

§ 34. Teneatur insuper potestas, seu rector, omnia bona haereticorum, quae per dictos officiales fuerint occupata seu inventa, et condemnationes pro his exactas dividere tali modo: una pars deveniat in Commune civitatis vel loci: secunda in favorem et expeditionem officii detur officialibus, qui tunc negotia ipsa peregerint: tertia ponatur in aliquo tuto loco, secundum quod dictis dioecesano et inquisitoribus videbitur reservanda et expendenda per consilium eorundem in favorem fidei, et ad haereticos extirpandos, non obstante huiusmodi divisioni statuto aliquo, condito aut condendo.

Quid de bonis haereticorum.

LEX 34.

§ 35. Si quis autem de caetero aliquod istorum statutorum, aut constitutionum attentaverit delere, diminueri, vel mutare, sine auctoritate Sedis Apostolicae specialis, potestas, seu rector, qui pro tempore fuerit in illa civitate vel loco, teneatur eum tamquam defensorem haereticorum publicum et fautorem, secundum formam praescriptam perpetuo publice infamare atque punire in libris quinquaginta imperialium in pecunia numerata, quam si exigere non potuerit, eum maleficii banno supponat, de quo eximi non valeat, nisi solverit duplam dictae pecuniae quantitatem.

Caveat ne rescindantur statuta.

LEX 35.

§ 36. Teneatur sane potestas, seu rector, infra decem dies sui regiminis syndicare praecedentem proxime potestatem, vel rectorem, et eius etiam assessores, per tres viros catholicos et fideles electos ad hoc per dioecesanum, si fuerit praesens, et per fratres Praedicatores et Minores de omnibus his, quae in statutis istis, seu

De eisdem observandis pro videat.

constitutionibus et legibus contra haereticos et eorum complices editis continentur, et punire ipsos si excesserint in omnibus et singulis, quae omiserint, et cogere restituere de propria facultate; non obstante si per aliquam licentiam consilii, vel alterius cuiuslibet a syndicatione fuerint absoluti.

LEX 36.

§ 37. Iurabunt autem praedicti tres viri bona fide syndicare praefatos de omnibus supradictis.

LEX 37.

§ 38. Caeterum teneatur potestas seu rector cuiuslibet civitatis vel loci delere, seu abradere penitus de statutis vel capitularibus Communis, quodcumque statutum, conditum vel condendum, inveniatur contradicere istis constitutionibus, seu statutis et legibus quomodolibet obviare: et in principio, et in medio sui regiminis, haec statuta, seu constitutiones et leges in publica concione solemniter facere recitari; et etiam in aliis locis extra civitatem suam vel locum, sicut dioecetano, seu inquisitoribus, et fratribus supradictis visum fuerit expedire.

LEX 38.

§ 39. Porro haec omnia statuta, seu constitutiones et leges, et si quae aliae contra haereticos, et eorum complices, tempore aliquo auctoritate Sedis Apostolicae conderentur, in quatuor voluminibus unius tenoris debeant contineri: quorum unum sit in statuario Communis cuiuslibet civitatis, secundum apud dioecesanum, tertium apud fratres Praedicatores, quartum apud fratres Minores, cum omni sinceritate serventur, ne possint per falsarios in aliquo violari.

Datum Perusii idibus maii, pontificatus nostri anno nono.

Dat. die 15 maii 1252, pontif. anno ix.

Sequitur declaratio dictae constitutionis.

SUMMARIUM

1. Quod de haereticorum domibus statutum est, intelligendum etiam de turribus.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis fratribus ordinis Praedicatorum, inquisitoribus haereticae pravitatis in provincia Lombardia, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum in constitutionibus nuper a nobis contra haereticos promulgatis, inter alia contineri dicatur expresse, ut domus, in qua haereticus vel haeretica inventus fuerit, ac ei contiguae, si fuerint eiusdem domini, sine spe reparationis funditus destruantur, nostro petitis certificari responso, quid sit de turribus in casu huiusmodi observandum.

§ 1. Ad quod breviter respondemus, quod nostrae intentionis extitit et existit, ut in eo casu, idem in turribus et in domibus iudicium observetur.

§ 2. Lignamina vero, lapides et tegulas domorum et turrium, quae taliter destruentur, eo modo distribui decernimus, quo res alias ibidem inventas dividi mandamus in constitutionibus antedictis.

Datum Anagninae quarto kalendas augusti, pontificatus nostri anno duodecimo.

XXVIII.

Ecclesia Sanctae Mariae de Ara-Coeli in Urbe ac monasterium prope illam constitutum fratribus ordinis Minorum Sancti Francisci conceditur (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Mandatum PP. de Minoribus in monasterium de Ara-Coeli immittendis. — Mandata Pontificis adimplent delegati. — Innocentius haec confirmat, card. protectoris.

(1) Ex Waddingo nov. edit., tom. III, pag. 809.

ctori ordinis eiusdem monasterii appendicia adiudicando. — Litterae delegatorum executoriales. — Litterae praeceptorum Papae delegatis. — Monasterium de Ara-Coeli Minoribus dandum. — Sequuntur litterae delegatorum. — Anaclei PP. litterae, quibus hoc monasterium monachis Benedictinis conceditur. — Antiqui monasterii huius termini. — Haec omnia Minoribus conceduntur. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis ministro, et fratribus Minoribus Ecclesiae Sanctae Mariae de Capitolio in Urbe.

Iis quae auctoritate nostra provide facta sunt, libenter adiicimus apostolici muniminis firmitatem ut intemerata consistent, quae nostro sunt praesidio communita. Cum enim sicut ex parte vestra fuit propositum coram nobis, olim venerabili fratri R. Ostien. et Vellitren. episcopo et dilecto filio nostro S. tituli Sanctae Mariae Transtiberim presbytero cardinali tunc vicario nostro in Urbe nostris dederimus litteris in mandatis, ut ecclesiam et monasterium Sanctae Mariae de Capitolio in Urbe, tunc ordinis Sancti Benedicti, de quibus duxeramus vobis de fratrum nostrorum consilio providendum cum hortis et aliis appendiciis suis sitis iuxta monasterium ipsum auctoritate nostra vobis assignarent, ac vos in corporalem possessionem inducerent et tuerentur inductos, contradictores et rebelles per censuram ecclesiasticam appellatione postposita compescendo: iidem episcopus et cardinalis vobis dictum monasterium cum eisdem hortis et appendiciis auctoritate huiusmodi assignantes, vobisque inductis in corporalem possessionem ipsorum, ne super praedictis appendiciis posset in posterum ab aliquo dubitari, inspecto privilegio fel. rec. Anaclei Papae praedecessoris nostri, in quo ipsius monasterii termini et appendicia plenius limitantur, provida et diligenti deliberatione super his habita, praefatum monasterium cum suis appendiciis et limitibus describendo, eo iuxta eiusdem privilegii tenorem

caeteris finibus designarent, prout in ipsorum episcopi et cardinalis litteris confectis exinde, quas de verbo ad verbum praesentibus inseri fecimus, plenius continetur.

Nos igitur vestris supplicationibus inclinati, quod ab eisdem episcopo et cardinali factum est in hac parte ratum et gratum habentes, id auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus, eadem auctoritate tradentes et concedentes in perpetuum cardinali, qui pro tempore fuerit gubernator vestri ordinis, directum dominium plenum, et possessionem eorumdem appendiciorum, omnibus quaecumque temporaliter obveniant de eisdem parochia, et parochianis Sanctae Mariae de Capitolio, Sedi Apostolicae, ac nostro beneplacito reservatis; necnon et statuantes quod liceat vobis in ipsis appendiciis, et per ipsas domos, officinas, hortos, vias, plateas et alias commoditates facere vobis utiles et honestas ubicumque, quandocumque et qualitercumque videritis expedire, nec aliquis, cui census huiusmodi in posterum conferri contigerit, occasione non soluti vel solvendi census, quos quantum ad eam partem ipsorum appendiciorum, quam in huiusmodi usus vestros convertendam duxeritis, penitus annullamus, vos super hoc possit aliquatenus impedire.

Tenor autem litterarum ipsarum talis est: miseratione divina R. Ostien. et Vellitren. episcopus, et S. Tituli Sanctae Mariae Transtiberim presbyter cardinalis viris religiosis dilectis in Christo... ministro... custodi... guardiano, et aliis fratribus Minoribus in Urbe morantibus, salutem, et sinceram in Domino charitatem. Mandatum apostolicum recepimus in hunc modum: Innocentius episcopus servus servorum Dei. Venerabili fratri... episcopo Ostien., et dilecto filio S. tituli Sanctae Mariae Transtiberim presbytero cardinali, vicario nostro in Urbe, salutem et apostolicam benedictionem. Lampas insignis coelestium exemplarium adornata

Innocentius haec confirmat, card. protectori ordinis eiusdem monasterii appendicia adiudicando.

Exordium.

Mandatum PP. de Minoribus in monasterium de Ara-Coeli immittendis.

Mandata Pontificis adimplent delegati.

Litterae delegatorum executoriales.

Litterae praeceptorum Papae delegatis.

Statuta hinc contrarij irrita.

Haec autem quatuor in libris describenda.

fulgoribus rutilans in Domo Dei corusco sydere novae lucis, quam ad illuminationem fidei divini cultus augmentum, et Sponsae Christi multiformem pulchritudinem ampliandam in dilectis filiis fratribus ordinis Minorum religiosae institutionis redivivus fervor accendit, illic praesertim in serie luminarium ecclesiastici firmamenti habere non debet incongruam situs incommodi stationem, ubi Providentia disponente, divina primitiva surgentis Ecclesiae fundamenta quiescunt, et per individuos paris triumpho comites sublimitas eminet apostolici principatus. Cum itaque ab eiusdem ordinis fratribus in Urbe degentibus diversa ibidem loca et ipsorum habitationi minus accommodata incolantur, nos eisdem, quorum approbata suis fratribus, et clara religio intimis ecclesiasticae maternitatis amplexibus est fovenda, de fratrum nostrorum consilio locum idoneum decrevimus providendum, ubi pariter in continuatae charitatis solatio conviventes pacificis studiis commodius atque gloriarius intendere valeant pacis humiles professores. Quo circa discretioni vestrae per apostolica scripta mandamus, quatenus monasterium Sanctae Mariae de Capitolio in Urbe ordinis Sancti Benedicti, cum hortis et aliis suis appendiciis, iuxta illud, necnon libris et ornamentis ipsius, auctoritate nostra eisdem fratribus ibidem sub ordinis sui observantia Domino servituris in usus perpetuos assignantes, eos in praedictorum possessionem corporalem inducere, ac inductos defendere procuretis; amotis idem monachis, qui sunt ibi, et per alia ordinis sui monasteria congrue collocatis, contradictores per censuram ecclesiasticam, appellatione postposita, compescendo, non obstante Apostolicae Sedis indulgentia quibuscumque concessa, quod excommunicari, aut interdici, aut suspendi absque mandato nostro non possint, aut quavis alia per quam mandati huiusmodi effectus impediri super iis valeat, vel differri, et de qua plenam, vel de verbo ad verbum

oporteat in litteris nostris fieri mentionem. Quod si non ambo iis exequendis potueritis interesse, alter vestrum ea nihilominus exequatur. Datum Lugduni sexto kalendas iulii, pontificatus nostri anno septimo.

Cum igitur vobis et in vobis ordini fratrum Minorum, secundum tenorem mandati apostolici ecclesiam, monasterium et locum Sanctae Mariae de Capitolio, cum domibus et appendiciis suis per venerabilem fratrem episcopum Tusculanum, et viros providos et discretos Ioannem de Civitella domini Papae cappellanum, et B. Sanctorum Cyri et Ioannis archiepiscopum, Ioannem Rogerii basilicae Principis Apostolorum, et Andream Buccabellam Sanctae Mariae Maioris de Urbe canonicos iusserimus assignari, ac ipsi secundum tenorem mandati apostolici, et nostri, ea vobis assignaverint sine mora, ne de ipsis appendiciis, sicut frequenter in similibus agitur, ab aliquibus videlicet, quae sint illa in posterum dubitetur, diligenti collatione ac deliberatione inter nos habita, viso quoque, ac diligenter inspecto, et a nobis considerato perspicaciter, et plenius intellecto privilegio felicis recordationis domini Anacleti Papae secundi, in quo iura monasterii continentur, quod continet in hunc modum: Anacletus episcopus servus servorum Dei. Dilecto in Christo filio Ioanni abbati Sanctae Dei Genitricis et Virginis Mariae, Sanctique Ioannis Baptistae in Capitolio, suisque successoribus regulariter promovendis in perpetuum. Quod in Apostolicae Sedis administratione, licet indigni, constituti iudicemur, religiosorum virorum piis petitionibus, iusto benignitatis intuitu assensum nos praebere convenit, quatenus, quae religionis prospectu postulata cernuntur, nostrae concessionis vigore clarescant, ac firma in posterum perpetuitate serventur. Tuis igitur, dilecte in Christo fili Ioannes abbas, et fratrum tuorum precibus annuentes, commisso tibi eiusdem Dei Genitricis monasterio con-

Sequuntur litterae delegatorum.

Antiqui monasterii huius termini.

Anacleti P. litterae, quibus hoc monasterium monachis Benedictinis conceditur.

Haec omnia Minoribus conceduntur.

cedimus et confirmamus totum Montem Capitolii in integrum, cum casis, cryptis, cellis, curtibus, hortis, arboribus fructiferis, infructiferis, cum porticu cancellariae, cum terra ante monasterium, qui locus Nundinarum vocatur, cum parietibus, petris et columnis et omnibus ad eum generaliter pertinentibus; qui istis finibus terminatur, a primo latere via publica, quae ducit per clivum Argentarii, qui nunc descensus Leonis Prothi appellatur: ab alio latere via publica quae ducit sub Capitolium et exinde descendit per limitem et appendicem super hortos, quos olim Ildebrandus, et Ioannes Diaconus, et haeredes Ioannis de Guinico tenuerunt usque ad templum maius, quod respicit super Aesclantem: a tertio latere Ripae, quae fuit super Fontem de Macello, et resolventes se per appendices suas super Canapara, usque in carnarium Sancti Theodori; a quarto vero latere ab eodem carnario ascendit per caveam, in qua est petra versificata, exinde descendit per hortum Sancti Sergii, usque in hortum, qui est sub cancellaria veniens per gradus centum usque ad primum affinem. Circa vero eundem montem concedimus et confirmamus tibi, tuisque successoribus domos, casernas, cryptas, ergasteria in mercato, totum montem praedictum Capitolii in integrum, et caetera omnia, quae in monte, vel circa montem sunt, iuxta tenorem praefati privilegii supra dictum. Appendicia praetacta fore intelligimus, dicimus, et tenore praesentium declaramus concedentes, ut sicut ea praefatum monasterium retroactis temporibus possedit et habuit de consuetudine et de iure, vel de aliquo privilegio speciali, possit eadem Ecclesia Sanctae Mariae de Capitolio vobis in ea existentibus cum omni iure praedicta omnia licite perpetuo possidere. Non intendentes per hanc interpretationem, seu declarationem praetactae Ecclesiae novum ius dare, sed vetus tantummodo conservare, sine omni praeiudicio iuris illorum, qui infra pra-

dictos confines tenuerunt hactenus, vel nunc tenent, in cuius rei testimonium et memoriam habendam in posterum praesenti scripto nostro fecimus apponi sigilla. Datum decimoquarto kalendas decembris, pontificatus domini Innocentii Papae quarti anno octavo.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc nostrae confirmationis et concessionis paginam infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Perusii secundo nonas iulii, pontificatus nostri anno decimo.

Dat. die 6 iulii 1252, pontif. anno x.

XXIX.

De cautione praestanda a fautoribus haereticorum ad fidem redeuntibus, et de applicatione poenarum in casu conventionis statutum ab Albanensi episcopo confirmat.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis priori provinciali ordinis Praedicatorum, et Inquisitoribus haereticae pravitatis in Lombardia, Romaniola, Marchia Anconitana et Tervisina, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum venerabilis frater noster Albanensis episcopus auctoritate nostra super extirpatione pravitatis haereticae inter alia duxerit statuendum, ut inquisitores haereticorum in provincia Lombardia, a credentibus, fautoribus, receptatoribus et defensoribus haereticorum ad obedientiam Ecclesiae redeuntibus, sub poena pecuniaria cautionem exigent, quod fidem catholicam firmiter teneant, et ulterius favorem aliquem haereticis non impendant, et nos statutum huiusmodi approbaverimus, ex abundantia ut firmior vester maneat in hac parte processus, praedicta vobis et his, quos in huiusmodi conti-

gerit ministerio subrogari auctoritate praesentium duximus committenda.

Datum Perusii, quarto kalendas februarii, pontificatus nostri anno decimo.

Dat. die 29 ianuarii 1253, pontif. an. x.

XXX.

Archiepiscopis et episcopis, ut ex multa pecuniaria haereticorum inquisitoribus sumptus suppeditent.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus, archiepiscopis, et episcopis per Lombardiae provinciam constitutis, praesentes litteras inspectoris, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum per nostras vobis mandemus litteras, ut haereticorum credentes, fautores, receptatores et defensores, qui post praesentiam cautionem, quod fidem catholicam firmiter teneant, et ulterius haereticis favorem aliquem non impendant, in id quod abiuraverant, sunt relapsi, et quos in posterum relabi forte contigerit, ad solvendam poenam ab ipsis promissam, iuxta ordinationem venerabilis fratris nostri Albanensis episcopi auctoritate apostolica factam, per censuram ecclesiasticam appellatione postposita compellatis: fraternitati vestrae per scripta apostolica mandamus, quatenus de his, quae taliter recipere vos continget, dilectis filiis priori provinciali ordinis Praedicatorum, et inquisitoribus haereticae pravitate in Lombardia, Romaniola, Marchia Anconitana et Tervisina, et substituendis eisdem, in expensis providere curetis ad inquisitionis huiusmodi officium opportunis.

Datum Perusii, tertio kalendas februarii, pontificatus nostri anno decimo.

Dat. die 30 ianuarii 1253, pont. anno x.

XXXI.

Canonizatio beati Petri martyris Veronensis, professoris ordinis fratrum Praedicatorum, et institutio suae festivitatis pro die 29 mensis aprilis.

SUMMARIUM

Exordium. — 1. B. Petri vita commendatur. — 2. Per triginta annos in ordine Praedicatorum vixit. — 3. Ipsius virtutes recensentur. — 4. Quam ardentem martyrium expetierit. — Ubinam passus sit. — Symbolum Fidei in extremo spiritu recitavit. — 5. Quae viventem ipsum commendarunt miracula percurrit Pontifex. — 6. Post mortem patrata recenset. — 7. Quanta exultare laetitia debeat Ecclesia. — 8. Haereticorum fallaciae ex hoc omnibus manifestae. — 9. Ss. martyrum canoni adscribitur. — 10. 29 aprilis festum ipsius celebrandum. — 11. Indulgentia conceditur visitantibus eius sepulchrum.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus universis archiepiscopis, et episcopis, ac dilectis filiis abbatibus, prioribus, archidiaconis, decanis, archipresbyteris, et aliis Ecclesiarum praelatis, ad quos litterae istae pervenerint, salutem et apostolicam benedictionem.

Magnis et crebris declarata prodigiis christianae fidei rectitudo, iam novo Sancti novi decorata martyrio, signorum recentium fulgore coruscat; et multis hactenus roborata portentis, nunc singularem miraculorum signis confirmatur. Ecce de instanti et moderno fidei pugile nova gaudia prodeunt, triumphalia signa natescunt, vox fusi sanguinis intonat, inclyti martyris tuba clangit, terra non silet sudans aspersione cruoris, resonat regio nobili praedita bellatore, ipsemetque gladius parricida proclamat. Haec sunt certe certa fidei sacrae indicia, haec ipsius idonea testimonia, haec eius dignissima munimenta. Propter quod laetati sunt coeli, et terra in tanti perceptione gladii pariter exultavit. Grandis adest Matri Ecclesiae causa laetitiae; multa ei

Exordium.

materia iucunditatis advenit. Habet unde Domino canticum novum cantet, unde immensae laudis hymnum referat Deo suo. Habet plebs catholica unde plaudat, levatis Altissimo manibus, sonoris iubilet vocibus, et laetis animis iucundetur. Habet christiana concio, unde devotas Conditori concinat cantiones. De horto siquidem fidei, nuper in mensam Regi aeterno dulcis allatus est fructus. De vinea Ecclesiae in regium calicem affluens noviter liquor influxit. Quoniam foecundus palmes hostili mucrone concisus, habuit plus humoris, quia cohaesit pressius vivae viti. De Praedicatorum ordine florido prodiit rosa rubens, quae regalibus oblata conspectibus, intulit suavitatem odoris. De huius Ecclesiae fabrica electus est lapis, qui pressura et contusione politus, decenter supernis aedibus est insertus. In coelesti quoque rosario flos amoenus, rubro colore rutilans, nunc est natus in mundo, et candido sanctorum collegio, novum munditiae lilius est exortum. Unde factum est magnum in coelo gaudium, exultantibus Sanctis omnibus et solemnitate agentibus tanti festi.

§ 1. Sane beatus Petrus de ordine fratrum Praedicatorum, lombardus origine, prudenter attendens dolosi mundi fallacias, et devia saeculi defluentis (cuius blanditiis quis laeditur, cum lenitur) cum ab his in adolescentiae annis provide declinasset, vitae semitam eligens tutiorem, ut a lubricis caute pede retracto, firmis posset incedere gressibus, ad divina obsequia se totaliter transtulit, in evangelicae institutionis observantiam cuncta sua convertens studia, et universas dirigens actiones, rectum et lucidum callem sequens, salubrem videlicet ipsius ordinis regulam, per quam regi valeret et dirigi, duci etiam et induci ad speratam requiem post laborem.

Per triginta annos in ordine Praedicatorum vixit.

§ 2. In qua utique triginta fere annorum spatio, fulvus caetera virtutum, Fide praeambula, Spe astante, comite

Charitate, sic praevaluit et profecit, circa ipsius maxime defensionem fidei (pro qua totus ardebat) quod contra illius diros hostes, mente intrepida, ferventique spiritu, continuum certamen exercens, suum tandem agonem diutinum (victrici superante martyrio) feliciter consummavit. Et sic ipse Petrus, firmus in petra fidei, petra demum passionis allisus, ad petram Christum digne laureandus ascendit. Porro ne sacra suorum actuum vos exempla praetereant, aliqua de vita eius, ad instructionem et profectum audientium, referemus.

§ 3. Ipse namque veritatis filius et bonitatis alumus, conversatione conspicuus, spectabilis fama et opinione mirabilis, miro praefulsisse nitore munditiae, virginitatem integre custodisse; nec mentis habuisse, nec corporis corruptelam et nullius mortalis criminis sensisse contactum, firma suorum confessorum assertionem monstratur. Et quia servus delicate nutritus protervit in Dominum, carnem suam, assidua cibi et potus parvitate, restrinxit. Ne vero per ocii desidiam hostilibus pateret insidiis, in iustificationibus Domini exercebatur assidue, ut eo circa licita totaliter occupato, locum in ipso illicita non haberent, et a spiritualibus nequitiis tutus esset. Nocturna quidem silentia humanae deputata quieti, post dormitionem brevem, decurrebat in studiis lectionum, et somni tempus vigiliis occupabat. Dies autem impendebat commodis animarum, vel sedulis immittendo praedicationibus, vel confessionum audientiae insistendo, aut haereticum dogma pestiferum validis rationibus confutando, in quibus specialis dono gratiae noscitur claruisse. Devotione insuper gratus, humilitate lenis, obedientia placidus, benignitate suavis, pietate compatiens, patientia constans, charitate praestabilis, et in cunctis morum maturitate compositus, alios profusis virtutum aromatis attrahebat. Fervens quoque amator Fidei, cultor praecipuus, propugnator ar-

Ipsius virtutes recensentur.

dentior, sic animo suo illam impresserat, sic se totum in illius manciparat obsequium, quod quaeque ipsius verba et opera, virtutem fidei redolebant. Cuius dulcedinem, lingua eius velut redundans fatus, copiose distillans, semper illius documenta suavia propinabat.

§ 4. Pro hac inquam mortem subire cupiens, hoc principaliter a Domino, attentis et crebris supplicationibus postulasse probatur, quod non sineret eum ex hac luce migrare, nisi sumpto pro illa calice passionis. Unde, quia meruit tantus athleta specialem palmam de pugna tam strenua reportare, ac in coelestem patriam, sertis praesignitis roseis, introire, cum de civitate Cumana, ubi fratrum sui ordinis ibi morantium prior erat, Mediolanum pergeret, pro exequenda inquisitione contra haereticos sibi ab Apostolica Sede commissa (sicut in publica praedicatione praedixerat), quidam de ipsorum haereticorum credentibus, prece illorum inductus et precio, in eum iter salutis propositi prosequentem funestus insiliit. In agnum utique lupus, ferus in mitem, in pium impius, furibundus in mansuetum et in modestum effraenus, profanus in sanctum, praesumit insultum, exercet conatum, mortem intentat. Sacerum autem illius caput gladio crudeliter impetens, diris in ipso impressis vulneribus, et satiato sanguine iusti ense, venerandum illum non divertentem ab hoste, sed exhibentem se protinus hostiam et caesoris substinentem in patientia truces ictus, dimisit (spiritu petente superna) in ipso loco passionis occisum. Ipso quoque sacrilego, percussuras in Christi ministrum geminas inculcante, ille non querulosa voce murmurans, sed sufferens omnia patienter, suum Domino spiritum commendabat, dicens: In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum. Symbolum etiam coepit dicere fidei, cuius nec in hoc articulo desit esse praeco, prout ipse nefandus, qui a fidelibus captus fuit, et quondam frater Dominicus,

qui comes illius erat, et ab ipso licetore percussus, diebus aliquibus supervixit, postea retulerunt. Sic granum frumenti cadens in terram, postea in infidelium manibus compressum et mortuum, uberem consurgit in spicam. Sic botrus in torculari calcatus, liquoris redundat in copiam. Sic triticum atritum in area, in dominicum horreum, excussa palea, deportatur. Sic aromata pilo contrita, odorem plenius circumfundunt. Sic, inquam, regnum coelorum a violentis percipitur. Sic per fidem a sanctis regna sublimia devincuntur. O quam insigne martyrium, quod titulus tam gloriosus illustrat! Pro defensione namque, ac exaltatione catholicae fidei, et assertionem obedientiae Romanae Ecclesiae, vir ille venerabilis acerrimam mortem tulit. Hic in Ecclesia tamquam sydus radians et lumine fidei, et gratia praedicationis emicuit. Hic iam in coelo, quasi luminare conspicuum et splendore gloriae, et multorum coruscatione signorum effulget. Quia non vult Dominus ipsius abscondere sanctitatem, nec meritorum suorum virtutem suppressere in occulto; sed interluentia sanctorum candelabra, manifestius exaltare, ut omnibus, qui in Ecclesiae domo habitant, proferat clarum lumen.

§ 5. Nam nec in vita latere sic potuit, quin miraculorum claritate pateret. Cuiusdam etenim nobilis filium, prae nimio et horribili totius gulae tumore, nec loqui, nec spirare valentem, levatis ad Deum manibus, et crucis in eum facto signaculo, illoque accipiente ipsius cappam et infirmo supponente loco, sanavit. Idem quoque nobilis, vehementi postmodum corporis torsione gravatus, credens et metuens exinde sibi mortis imminere discrimen, cappam ipsam, quam ex tunc conservaverat, reverenter fecit afferre. Qua suo apposita pectori, mox vermem quemdam duo habentem capita, et pilorum densitate villosum, evomuit, plena liberatione secuta. Cuidam etiam iuveni

muto, immisso digito in os eius, suaeque linguae soluto ligamine, beneficium loquelae concessit. Haec, et alia plura, dum viveret, dignatus est per eum Dominus operari.

Post mortem
parata recon-
set.

§ 6. Post mortem vero ipsius, lampades ad sepulchrum eius venerabile dependentes, pluries per seipsas absque omni humano studio et ministerio, divinitus sunt accensae. Quia conveniens nimis erat, ut, quoniam igne ac lumine fidei excellenter claruerat, singulare de ipso ignis et luminis miraculum appareret. Quidam autem dum vesceretur cum aliis, et illius sanctitatem et miracula depravaret, sumpto quodam sub hac attestatione morsello, quod cum non posset, si circa haec delinqueret, transglutire, sentit mox ipsum gutturi suo sic haerentem, ut illum educere vel inducere non valeret. Quare illico poenitens, et iam vultus mutato colore, quasi sentiens vicinae mortis eventum, facto intra se voto, quod linguam de caetero ad talia non laxaret, fuit protinus illo evomito liberatus. Hydroptica quaedam ad locum passionis ipsius, auxilio viri perveniens, fusa ibi oratione, sanitatem integram mox accepit. Obsessas a daemonibus longo tempore mulieres, martyr ipse, deiecit illis cum multo sanguinis vomitu de corporibus, liberavit. Febres expulit, languores curavit plurimos et diversos. Cuiusdam sinistrae manus digitum, ex morbo fistulae plurium foraminum concavitate defossum, mira consolidatione sanavit. Quidam insuper puer ex casu gravissimo sic oppressus, ut motu et sensibus penitus destitutus, tamquam mortuus desleretur, mox apposita de terra suo pectori sacro eiusdem martyris cruore contacta, incolumis exurrexit. Quaedam cuius carnem cancer edax sedula corrosione vorabat, linitis huiusmodi terra vulneribus, est curata. Alii etiam diversis infirmitatibus occupati, qui sepulchrum eius, in vehiculis et aliis sustentaculis adierunt, exinde postmodum plena incolumitate recepta, sine ali-

quibus subsidiis rediere. Ad haec, magna haereticorum et ipsorum credentium multitudo, cum tantam fidei adverterent efficaciam, et ad eam tot certis et apertis signorum indiciis, tamquam quibusdam clamantibus praeconibus, vocarentur, nec possent quasi tam validae illorum instantiae non parere, ad ipsius lucem fidei de sui erroris nubilo est conversa. Quid plura? his et quam multis aliis miraculis gloriosis magnificavit Dominus Sanctum suum, et colendum exhibuit universis.

§ 7. Laetetur itaque totus fidelium coetus, et laudum carmina Deo concinat alta voce, quod a suis tamquam Christi cohaeredibus mansiones coelicae possidentur. Exultet mater Ecclesia, quod palmes suos, quem in agro fidei plantavit et coluit, in coeleste plantarium est translatus. Gaudeat et insignis fratrum Praedicatorum ordo, quod ex eo prosiliit stella micans, cuius fulgentes radii in lumen hic peregrinantium diffunduntur.

§ 8. Erubescant fallaces haeretici, evangelicae quidem falsarii veritatis, quod sua mendacii commenta vilescunt, et convalescunt catholica et apostolica documenta. Obmutescant dolosa ipsorum labia, et impudentes frontes decidant iam confusae, cum ille, cuius veracem instructionem et salutaria monita renuebant, cuique mortis intulere supplicium, in coelo iam regnet inter agmina beatorum. Et mirum, cum aperte conspiciant Dei Ecclesiam talibus falciri columnis, talibus parietibus circumcingi, talibus consurgere incrementis, talibus propugnaculis communiri, talibus defensari patronis, talibus miraculis illustrari; quod nihilominus in noctis tenebris et mortis caligine gradiuntur, quodque a suis oculis squamas non abiciunt caecitatis, ut verum lumen videant et sequantur.

§ 9. Caeterum quia convenit, ut quem Dominus in coelo magnificat, mundus colat, nos de sanctitate vitae ac veritate miraculorum ipsius martyris inquiri fecimus diligenter. Et quia post inquisitio-

Quanta exultare iactitia debeat Ecclesia.

Haereticorum fallaciae ex hoc omnibus manifestae.

St. martyris canonice adscribitur.

Quam ardentem martyrium expetierit.

Ubi cum pariter sit.

Symbolum Fidei in extremo spiritu recitavit.

Quae viventem ipsum commendaverunt, miracula percussit Pontifex.

nem solertem, studiosam examinationem et discussionem solemnem, plura et maiora de ipso comperimus, quam insinuada fuissent, eum de communi fratrum nostrorum et praelatorum omnium, tunc apud Sedem Apostolicam existentium, consilio et assensu confisi, de omnipotentis Dei virtute, auctoritate quoque beatorum Petri et Pauli apostolorum eius, ac nostra, sanctorum martyrum cathologo duximus adscribendum.

20 aprilis festum ipsius celebrandum.

§ 10. Ideoque universitatem vestram monemus et hortamur attente, per apostolica scripta vobis praecipiendo mandantes, quatenus tertio kalendas maii festum eiusdem devote ac solemniter celebretis et faciatis a vestris subditis veneratione congrua celebrari; ut pia eius intercessione, et hic a noxiis protegi, et in futuro sempiterna consequi gaudia valeatis.

Indulgentia conceditur vobis et subditibus eius sepulchrum.

§ 11. Et ut ad venerabile ipsius sepulchrum ardentius et affluentius christiani populi confluat multitudo, ac celebris eius martyris colatur festivitas, omnibus vere poenitentibus et confessis, qui cum reverentia illuc in eodem festo annuatim accesserint, ipsius suffragia petitori, de omnipotentis Dei misericordia, et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, annum unum et quadraginta dies; accedentibus vero annis singulis ad praedictum sepulchrum infra eiusdem festi quindenam, quadraginta dies de iniuncta sibi poenitentia misericorditer relaxamus.

Datum Perusii, nono kalendas aprilis, pontificatus nostri anno decimo.

Dat. die 24 martii 1253, pontif. anno x.

XXXII.

Confirmatio formae eligendi priorem generalem fratrum ordinis Eremitarum S. Augustini eidem a cardinali Sancti Eustachii praescriptae (1).

SUMMARIUM

Exordium. — 1. Cardinali S. Eustachii demandatum ab Innocentio examen formae (1) Edidit Empolus in Bullar. Ordinis.

electionis prioris generalis. — 2. Idem cardinalis legem sancit in huiusmodi electionibus servandam. — 3. Eam confirmat Pontifex. — 4. Cardinalis S. Eustachii litterae. — Prima ordinis domus apud Budriolum. — 5. Data ei a Sede Apostolica regula S. Augustini et habitus forma. — 6. Iuramentum praestari solitum a novitiis. — 7. Prior ordinis antea non diversus a priore Caesenaten. — 8. Id confirmatur litteris apostolicis. — 9. Ex diversitate priorum subortae in ordine contentiones. — Hinc electus prior generalis apud Ferrariam, — Mutataque verba professionis. — 10. Fratres autem domus Caesenae alium eligunt priorem, quem vocari quoque volunt generalem. — 11. Scandala inde exorta. — 12. Tandem ad card. protectorem procuratores missi, cuius cura nonnullae sancitae leges. — 13. Bononiae habito gen. capitulo, uterque electus officio cedit. — 14. Electus itaque alius prior generalis. — 15. Statutum ut prior generalis in posterum nominetur sine additione aliqua. — 16. Caeteri vero priores a dioecesanis instituendi, quibus illi sint subiecti. — 17. Forma professionis faciendae. — 18. Obedientia priori generali praestanda. — 19. Formula in litteris pontificiis servanda. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, universis prioribus et fratribus ordinis Eremitarum, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Admonet nos cura suscepti regiminis, et auctoritas pontificalis inducit, ut et plantare sacram religionem, et plantatam fovere summpere debeamus, quod utilius tunc exequimur, si ea, quae sunt recta, nutrimus, et corrigimus quae profectum virtutis impedire noscuntur.

Cardinali S. Eustachii demandatum ab Innocentio examen formae electionis prioris generalis.

§ 1. Quia vero diversitas formae, quam fratres vestri ordinis in profitendo et eligendo sibi priorem generalem servabant, diversitatem inducebat etiam animorum, et per consequens scandalum generabat, post diversas electiones et cessiones factas de prioribus in ordine ipso, et diversos processus super iis habitos, nos, ad quos spectat errata corrigere, ac nutrire directa, cupientes paci et tranquil-

litati vestrae paterna sollicitudine providere, dilecto filio nostro G. Sancti Eustachii diacono cardinali, cui dudum generalem curam ordinis praedicti commisimus, examinationem electionis celebratae in generalem priorem eiusdem ordinis, de dilecto filio fratre Lanfranco Mediolanensi, tunc priore domus vestrae Bononiensis, et processuum eorumdem, duximus committendam.

Idem cardinalis legem sancit in huiusmodi electionibus servandam.

§ 2. Cum igitur idem cardinalis de mandato et auctoritate nostra, de praefato L., quia eam invenit celebratam canonice confirmata, super professione ac electione, necnon et nominatione prioris ipsius ordinis faciendis de caetero ac aliis articulis, eadem auctoritate statutum edidit providum et honestum, prout in ipsius cardinalis litteris inde confectis plenius continetur.

Eam confirmat Pontifex.

§ 3. Nos vestris supplicationibus inclinati, quod ab eodem cardinale super iis factum est ratum et gratum habentes, id auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communitibus de verbo ad verbum inseri faciendo, qui talis est:

Cardinalis S. Eustachii litterae.

§ 4. Guillelmus miseratione divina S. Eustachii diaconus cardinalis, religiosus viris, et dilectis in Christo universis prioribus et fratribus ordinis Eremitarum, tam praesentibus, quam futuris, in perpetuum. Variam ordinis vestri formam in profitendo et eligendo sibi priorem generalem sectantes, in variam inter se dissensionis materiam inciderunt, propter quod necessarium extitit in hac parte vobis et eidem ordini per Apostolicae Sedis providentiam subveniri. Sane ad audientiam domini Papae pervenit, quod bonae mem. . . . in ordine vestro primum apud Budriolum Caesenatis dioecesis, de concessione dioecesani loci eiusdem domum inaecepit, et dum fama conversationis eius per loca vicina crebresceret, et plurimi converterentur ad eum, Ecclesiam in honorem beatae Mariae Vir-

Prima ordinis domus apud Budriolum.

ginis construxit ibidem. Crescente autem numero, merito huiusmodi conversorum receptorum per eos in diversis partibus, in quibus mansiones construxerant, extitit propagata.

Data et a Sede Apostolica regula S. Augustini, et habitus forma.

§ 5. Cum autem iidem religiosi aliquam de approbatis regulam non haberent, quidam ex eis accedentes ad Sedem Apostolicam, obtinuerunt ab ea beati Augustini regulam sibi dari, et sic ex tunc coeperunt regularibus observantiis instrui et regulariter se habere. Et quia eorum habitus, quod habitui fratrum Minorum videbatur conformis, apud aliquos scandalum quodammodo suscitabat, de mandato et auctoritate duorum cardinalium, qui tunc in partibus Lombardiae legationis fungebantur officio, nigrum, quem gestatis adhuc, habitum elegerunt.

Iuramentum praestari solitum a novitiis.

§ 6. Qui cum iam vocarentur fratres eremitae Ioannis Boni ordinis S. Augustini, novitii, qui recipiebantur ab eis, profitebantur hoc modo: Ego N. facio professionem, et promitto obedientiam Deo et beatae Mariae et tibi priori fratrum Eremitarum Sanctae Mariae de Caesena, tuisque successoribus usque ad mortem, secundum regulam beati Augustini et constitutiones fratrum istius loci. In hac vero forma professionis, ubi dicebatur istius loci, auctoritate generalis capituli eorumdem fratrum istius ordinis postmodum dictum fuit.

Prior ordinis antea non diversus a priore Caesenaten.

§ 7. Cumque dictus frater Ioannes Bonus, qui per plures annos fratribus praedictis praesuerat, et fratres ipsi eidem tamquam institutori ordinis ipsorum reverenter intenderant, curae ipsorum, quae per excrescentem numerositatem subditorum excreverat, cedere aspiraret, fratre Matthæo, et quibusdam aliis fratribus suis assumptis, ad episcopum accessit, qui episcopus dictum fratrem Matthæum praesentatum sibi ab eisdem fratre Ioanne Bono et aliis in priorem dictae domus, et per hoc in generalem totius ordinis, sicut dicitur, confirmavit. Quo in religione praedicta annis pluribus

tamquam generali priore generaliter ministrante, quamplures intraverunt religionem eandem, et secundum formam professionis praescriptae, quamquam nonnulli ex eis fratri Matthaeo praedicto simpliciter tamquam generali priori, non tamquam priori Sanctae Mariae praedictae de Caesena, se profiteri principaliter crederent, sunt professi.

Id confirmatur litteris apostolicis.

§ 8. Interea duo fratres professionis praedictae, Lugdunum ad Sedem Apostolicam venientes, generalem curam ordinis vestri a domino Papa nobis obtinuerunt committi, et privilegium quoddam commune, in cuius titulo scribebatur, priori fratrum Eremitarum Sanctae Mariae de Caesena, eique subiectis prioribus, et fratribus universis, a Sede reportarunt eadem.

Ex diversitate priorum subditae in ordine contentiones.

§ 9. Praedictus denique frater Matthaeus prudenter attendens, quod in administratione curae, quam assumpserat, sine scandalo diutius remanere non poterat, eo quod ad eandem curam a quibusdam fratribus Minoribus non sufficiens haberetur; vocatis prioribus et fratribus omnibus de ordine vestro, quorum intererat, generale capitulum apud Ferrariam congregavit. Sed inter ipsum fratrem Matthaeum, et fratres de Caesena, ac quosdam alios priores et fratres de Romaniola super cessione ipsius F. Matthaei, antequam eligerent diffinitores generalis capituli, secundum tenorem constitutionum ipsius ordinis, et celebratione capituli eiusdem, contentione suborta, dicti fratres de Caesena, et alii contra praeceptum eiusdem fratris de ipso capitulo tamquam dissentientes et contradicentes, ne generale capitulum fieret, exierunt. Ipse vero frater Matthaeus nihilominus diffinitoribus electis praedictis, in manibus eorundem cessit administrationi generali, quam exercuerat, et... si quod in confirmatione sua ab episcopo Caesenate acceperat, in manibus nuntii eiusdem praesentis ibidem publice resignavit; sique huiusmodi cessione ac resignatione re-

Hinc electus prior generalis apud Ferrariam

ceptis, quidam fratres ex iis, qui ibidem aderant ad eligendum priorem generalem assumpti, fratrem Hugonem Mantuanum in generalem priorem totius ordinis elegerunt. Per illos autem, qui remanserant, statutum fuit in eodem capitulo, ut omnes, qui ex tunc in ordine ipsorum profiteri deberent, profiterentur hoc modo: Ego N. facio professionem, et promitto obedientiam Deo, et beatae Mariae, et tibi priori generali fratrum Eremitarum Ioannis Boni.

Mutataque verba professionis.

§ 10. Post haec autem vir venerabilis Aquileiensis electus, tunc in Lombardia legatus Apostolicae Sedis, electionem huiusmodi confirmavit; fratres vero de Caesena, et quidam alii de Romaniola adhaerentes eisdem, apud Caesenam convenientes in unum, et tam consuetudini, qua prior fratrum S. Mariae de Caesena praedictae per fratres ordinis ad locum ipsum, tamquam ad primum et principalem, a quo idem ordo processerat, eligi, et generalis prior propter hoc merito esse, et appellari solebat, quam titulo praedicti privilegii, primo in ordine ipso obtenti, in quo praedicto priori de Caesena scribebatur principaliter, inhaerentes, fratrem Marcum Caesenatem in priorem dictae domus, et per hoc in generalem priorem totius ordinis, elegerunt, ac electionem, quam de ipso fecerant, obtinuerunt confirmari per episcopum Caesenatem.

Fratres autem domus Caesena aliam eligunt priorem, quem vocari quoque volunt generalem.

§ 11. Diversis igitur in ordine vestro assumptis generalibus prioribus, et adversis, alter in illos, qui obediebant alteri, multiplices excommunicationum sententias protulerunt: ex quibus nonnulli celebraverunt divina, et excommunicati taliter ad sacros ordines sunt promoti. Iis autem temporibus praedictus frater Ugo proprios nuntios ad Apostolicam Sedem transmittens, mutationem professionis praedictae, et id, quod super electione sua per praefatum legatum factum extiterat, prout proinde facta fuerat, per eandem Sedem obtinuit confirmari. Quod-

Scandala inde orta.

dam etiam privilegium tunc obtinuit, quod in nullo alio, quam in titulo erat a priori divisum.

Tandem ad cardinalem protectorem procuratorem missi, cuius cura nonnullae sanctitae leges.

§ 12. Cum autem ordo vester in diversas partes divisus, inter multiplices contentiones et discordias in ipso exortas fere per triennium fluctuaret, tandem fratres ipsius ordinis cupientes unitatem et pacem in eodem ordine reformari, quatenus ex se ipsis procuratoribus constitutis, illos ad Curiam Romanam, et ad nos specialiter tamquam ad patronum sui ordinis transmiserunt. Sed quia tunc eos per nos commode non poteramus audire, prudentibus viris Electo Paduano et fratri Simoni Mediolanensi lectori de ordine Minorum cappellanis, et sociis nostris commisimus, ut procuratores eosdem super iis, quae vellent proponere, diligenter audirent, et prout studiosius possent ordinem ipsum ad statum unitatis et pacis intenderent revocare. Dicti vero Electus et frater Simon statu et conditionibus ordinis per praedictos procuratores plenius intellectis, quaedam in ordine ipso, pro bono statu eiusdem super certis articulis de assensu procuratorum ipsorum pronunciaverunt servanda, et tandem procuratores ipsos concordem ad propria remiserunt.

Bononiae habito gen. capitulo, uterque electus officio cedit.

§ 13. Quibus ita remissis, praefati Ugo et Marcus, qui pro generalibus prioribus se gerebant, et alii fratres, qui obediebant eisdem, de communi voluntate omnium, generale capitulum apud Bononiam celebrarunt, in quo videlicet capitulo, ordinatione, quae per praedictos Electum Paduanum et fratrem Simonem tradita fuerat et lecta, et diffinitoribus capituli generalis electis, praedictus F. Marcus properavit Caesenam, et in manibus episcopi Caesenatis cessit prioratui loci eiusdem, in quo per ipsum episcopum fuerat confirmatus, et per eundem a cura prioratus ipsius extitit absolutus. Frater vero Ugo, qui per Sedem Apostolicam confirmatus fuerat in manibus magistri Bernardi canonici Bononiensis

domini Papae cappellani, cui auctoritate apostolica commissum extiterat, quod reciperet cessionem eiusdem, administrationi et officio cessit.

Electus itaque alius prior generalis.

§ 14. Cessionibus itaque huiusmodi taliter expeditis, priores de ipso capitulo secedentes in parte, prout spectabat ad eos, ad tractandum de electione futuri generalis prioris, in quatuor fratres de ipso capitulo, qui deberent generalem priorem eligere, consenserunt. Illi autem Spiritus Sancti gratia invocata, fratrem Lanfranchum Mediolanensem, tunc priorem domus vestrae Bononiensis, in priorem generalem ordinis vestri unanimiter et concorditer elegerunt. Electio cuius approbata per communem consensum omnium de ipso capitulo, fuit ad Sedem Apostolicam per procuratores ipsius capituli confirmanda delata: cuius electionis, et eorum, quae superius sunt narrata, processum, nobis dominus Papa examinandum, et plenius intelligendum commisit. Unde nos, praemissis omnibus intellectis, ea in ipsius domini Papae et fratrum suorum praesentia fideliter retulimus, et recitavimus diligenter.

Statutum, ut prior generalis in posterum nominetur sine additione aliqua.

§ 15. Nos itaque de speciali mandato, et auctoritate eiusdem domini, electionem praedicti fratris Lanfranchi, quam invenimus celebratam canonice, ac ipsum fratrem Lanfranchum in generalem priorem vestri ordinis confirmamus. Eadem auctoritate nihilominus statuantes, ut idem prior, et quilibet eius successor in perpetuum, qui quidem cum eligendus fuerit secundum sanctiones canonicas, et statuta vestri ordinis eligatur, et electionis suae confirmationem ab Apostolica Sede, seu a legato ipsius dumtaxat recipiat, generalis prior ordinis Eremitarum, sine alicuius certi loci, vel proprii nominis expressione, de caetero deberet appellari, et ei tamquam priori generali eorum omnes priores et fratres ipsius ordinis, qui etiam nominentur simpliciter fratres ordinis Eremitarum, in omnibus humiliter obediant et intendant.

Caeteri vero priores in diocesis instituti, quibus illi sint subiecti.

§ 16. Prior quoque S. Mariae de Caesena, et alii priores vestri ordinis, qui consueverunt in prioratibus suis institui per dioecesanos locorum, per eosdem instituantur in eis, et tam prior generalis, quam alii provinciales et conventuales priores eiusdem ordinis, episcopis, in quorum dioecibus degunt, in iis, quae ad iurisdictionem episcopalem pertinent, intendant reverenter, et respondeant, prout debetur; ita tamen quod iidem episcopi contra ipsum priorem generalem, inconsulto Romano Pontifice, nil attentent.

Forma professionis facienda.

§ 17. Fratres etiam, qui de caetero in ordine vestro debuerint profiteri, eidem priori generali, vel certo eius nuntio profiteantur hoc modo: Ego N. facio professionem, et promitto obedientiam Deo et beatae Mariae Virgini, et tibi priori generali ordinis Eremitarum, tuisque successoribus usque ad mortem, secundum regulam beati Augustini, et constitutiones fratrum istius ordinis. Non obstantibus professionibus, et consuetudinibus quibuslibet, ubicumque in ordine vestro aliter hactenus observatis, seu privilegiis et indulgentiis, ac confirmationibus apostolicis cuicumque loco, vel personae ab Apostolica Sede concessis, quae cassa, et vacua, et nullius esse momenti de caetero auctoritate decernimus supradicta, seu conditione, qua praedictus episcopus Caesenas in concessione, quam fecit fratri Joanni Bono de loco Ecclesiae Sanctae Mariae de Caesena praedictae apposuisse refertur, quod nec ipse frater Ioannes Bonus, nec aliquis eius successor possit locum, et Ecclesiam praedictam alicui loco supponere, vel personae; aut quod priores dicti loci fuerunt in eo per eundem episcopum aliquando pro generalibus prioribus vestri ordinis confirmati.

Obedientia priori generali praestanda.

§ 18. Cum illis autem de ordine vestro, qui aliis prioribus generalibus aliter, sive quocumque modo in eodem ordine hactenus sunt professi, dispensamus auctoritate praefata, et decernimus, quod

dicto fratri Lanfranco, tamquam priori generali eorum, eiusque successoribus in omnibus ad obedientiam et reverentiam teneantur.

Formula in litteris pontificiis servanda.

§ 19. In privilegio quoque ordinis vestri, huiusmodi titulus de caetero apponatur: Innocentius episcopus etc. Dilectis filiis priori generali ordinis Eremitarum, ac aliis provincialibus, et conventualibus prioribus, conventibus quoque, ac aliis fratribus universis sibi subiectis, tam praesentibus quam futuris eremiticam vitam professis, in perpetuum. Ad praemissorum autem omnium memoriam, et perpetuam firmitatem, praesentem paginam fecimus sigilli nostri munimine roborari. Datum Perusii sexto idus ianuarii, anno Domini millesimo ducesimo quinquagesimo tertio, pontificatus domini Innocentii Papae quarti anno decimo.

lausulae.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Perusii septimo kalendas maii, pontificatus nostri anno decimo.

Dat. die 25 aprilis 1253, pontif. anno x.

XXXIII.

Approbatio regulae a beato Francisco traditae Sanctae Clarae, et aliis sororibus (1).

SUMMARIUM

Exordium. — A. B. Francisco Clarissis data regula. — 1. Ab episcopo Ostiensi exarata, ab Innocentio confirmatur. — 2. Mitigatio Ostiensis episcopi, seu eius hac de re litterae. — Regula et vita Sororum Pauperum. — Examinetur recipienda. — Nihil de eius bonis retineant moniales. — Habitus monialium. — Modus recitandi divinum Officium. — Orandum pro defunctis. — Semperque ieiunandum — Quo-

(1) Ex Waddingo, tom. II, pag. 78.

lies confitendum. — Professa canonice eligatur in abbatissam. — Insufficiens deponenda. — Electae quae cogitanda et facienda. — Convocandae moniales ad capitulum. — Non contrahenda debita: nec admittenda deposita. — Officiales discretiae eligendae. — Tempus et loca silentii. — Quando et qualiter ad cratem colloquendum. — Modus et custodia cratis. — Paupertas summo studio servanda. — Proprietas omnino vitanda. — Laborandum in opere manuum. — Abbatissa de laboritio, et elemosynis disponat. — Nihil proprium sorores reputent. — Nihil emittendum vel recipiendum inconsulta abbatissa. — Serviendum et providendum infirmis. — Quomodo infirmis cubandum. — Fugienda colloquia intransium. — Peccantes corrigendae. — Rixantes conciliandae. — Serventibus extra monasterium quae observanda. — Abbatissae charitative corrigant. — Quae vitanda a sororibus. — Ostiariae leges. — Leges visitoris et capellani. —

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis in Christo filiabus Sanctae Clarae abbatissae, aliisque sororibus monasterii Sancti Damiani Assisinatis, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Solet annuere Sedes Apostolica piis votis, et honestis petentium precibus favorem benevolum impartiri. Ex parte siquidem vestra nobis extitit humiliter supplicatum, ut vitae formulam, iuxta quam communiter in spiritu unitate, ac voto altissimae paupertatis, vivere deberetis, vobis a beato Francisco traditam, et a vobis sponte susceptam, venerabilis frater noster Ostiensis et Vellitrensis episcopus duxerit approbandam, secundum quod in ipsius episcopi litteris plenius continetur, nos curarem apostolico munimine roborare.

A. B. Francisco Clarissis data regula.

Ab episcopo Ostiensi exarata, ab Innocentio confirmatur.

§ 1. Devotionis igitur vestrae precibus inclinati, quod ab eodem episcopo super hoc factum est, et ratum habentes et gratum, illud auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus, tenorem litterarum ipsarum de verbo ad verbum praesentibus inseri facientes, qui talis est:

rum de verbo ad verbum praesentibus inseri facientes, qui talis est:

Mitigatio Ostiensis episcopi, seu eius hac de re litterae.

§ 2. Raynaldus miseratione divina Ostiensis et Vellitrensis episcopus, charissimae sibi in Christo matri et filiae dominae Clarae, abbatissae Sancti Damiani Assisinatis, eiusque sororibus, tam praesentibus, quam futuris, salutem et benedictionem paternam. Quia vos, dilectae in Christo filiae, mundi pompas et delicias contempsistis, et ipsius Christi, eiusque sanctissimae matris sequentes vestigia, elegistis habitare inclusae corpore, et in paupertate summa deservire, ut mente libera possitis Domino famulari: nos vestrum sanctum propositum in Domino commendantes, votis vestris, et sanctis desideriis libenter volumus affectu paterno favorem benevolum impartiri. Eapropter, vestris piis precibus inclinati, formam vivendi ac modum sanctae unitatis, ac altissimae paupertatis, quam vobis B. pater Franciscus, verbo et scripto tradidit observandam, praesentibus annotatam auctoritate domini Papae et mea, vobis et omnibus in vestro monasterio succedentibus in perpetuum confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus, quae talis est.

CAP. I.

Regula et vita Sororum Pauperum.

Incipit regula et forma vitae ordinis sororum Pauperum, quam beatus Franciscus instituit. Quae quidem est: Sanctum Evangelium Domini Nostri Iesu Christi observare, vivendo in obedientia sine proprio et in castitate. Clara indigna ancilla Christi et plantula beatissimi patris Francisci, promittit observantiam et reverentiam domino Papae Innocentio, et successoribus eius canonice intransibus, et Ecclesiae Romanae. Et sicut in principio conversionis suae, una cum sororibus suis promisit obedientiam beato Francisco, ita eandem promittit inviolabiliter observare successoribus suis. Et aliae sorores teneantur semper successoribus beati Francisci et sorori Clarae, et aliis

abbatissis canonice electis ei succedentibus obedire.

CAP. 2.

Si qua, divina inspiratione, venerit ad vos, volens vitam istam accipere, abbatissa sororum omnium consensum requirere teneatur, et si maior pars consenserit, habita licentia domini cardinalis protectoris vestri, possit eam recipere. Et si recipendam viderit, diligenter examinet eam, vel examinari faciat de Fide catholica et ecclesiasticis Sacramentis. Et si hæc omnia credat et velit ea fideliter confiteri, et usque in finem firmiter observare, et virum non habeat, vel si habet, et iam religionem intravit auctoritate dioecesanæ episcopi, voto continentiae iam emisso, aetate etiam longæva, vel infirmitate aliqua, seu fatuitate, ab huiusmodi vitæ observantia non impediende, diligenter exponatur ei tenor vitæ vestrae. Et si idonea fuerit, dicatur ei verbum Sancti Evangelii, quod vadat et vendat omnia sua, et ea studeat pauperibus erogare. Quod si facere non poterit, sufficit ei bona voluntas. Et caveant abbatissa et eius sorores, ne sollicitæ sint de rebus suis temporalibus, ut libere faciat de rebus suis quicquid Dominus inspiraverit ei. Si tamen consilium requiratur, mittat eam ad aliquos discretos et Deum timentes, quorum consilio bona sua pauperibus erogentur. Postea, capillis tonsis in rotundum et deposito habitu saeculari, concedant ei tres tunicas et mantellum. Deinceps extra monasterium, sine tili manifesta et probabili causa, eidem exire non liceat. Finito vero anno probationis, recipiatur ad obedientiam, promittens vitam et formam paupertatis vestrae in perpetuum observare: nulla infra tempus probationis veletur. Mantellum etiam possint sorores habere pro alleviatione et honestate servitii et laboris. Abbatissa vero de vestimentis discrete eis provideat, secundum qualitates personarum et loca, et tempora, et frigidas

regiones, sicut necessitati viderit expedire. Iuvenulae in monasterio receptae, infra tempus aetatis legitimæ tondeantur in rotundum. Et deposito habitu saeculari, induantur panno religioso, sicut visum fuerit abbatissae. Cum vero ad aetatem legitimam venerint, indutae iuxta formam aliarum, faciant professionem suam. Et tam ipsis quam aliis novitiis, abbatissa sollicitè magistram provideat de discretioribus totius monasterii, quae in sancta conversatione et honestis moribus, iuxta formam professionis vestrae, eas diligenter informet. In examinatione et receptione sororum servientium extra monasterium, servetur forma praedicta, quae possint portare calceamenta. Nulla vobiscum residentiam faciat in monasterio, nisi recepta fuerit secundum formam vestrae professionis. Et amore sanctissimi et dilectissimi Pueri, pauperculis pauniculis involati, in praesepio reclinati, et sanctissimæ Matris eius, moneo, deprecor et exhortor sorores meas, ut vestimentis semper vilibus induantur.

CAP. 3.

Sorores litteratae faciant divinum Officium secundum consuetudinem fratrum Minorum, ex quo potuerint habere breviora, legendo sine cantu. Et quae occasione rationabili non possunt aliquando legendo dicere horas suas, liceat eis sicut aliae sorores dicere *Pater noster*. Quae vero litteras nesciunt, dicant vigintiquatuor *Pater noster* pro matutino, pro laudibus quinque; pro prima vero, tertia, sexta et nona, pro qualibet istarum septem; pro defunctis dicant etiam in vesperis septem *Pater noster* et *Requiem aeternam*, pro matutino duodecim. Sorores litteratae teneantur dicere Officium Mortuorum. Quando vero soror monasterii vestri migraverit, dicant quinquaginta *Pater noster*. Omni tempore sorores ieiunent. In Nativitate Domini, quacumque die venerit, bis refici possint. Cum adolescentibus, debilibus et servientibus extra monaste-

rium, sicut videbitur abbatissae misericorditer dispensetur. Tempore vero manifestae necessitatis non teneantur sorores ieiunio corporali. Duodecim vicibus ad minus, de abbatissae licentia, confiteantur in anno. Et cavere debent, ne alia verba tunc inserant, nisi quae ad confessionem et salutem pertinent animarum. Septem vicibus communicent, videlicet in Nativitate Domini; in quinta feria maioris hebdomadae; in Resurrectione Domino; in Pentecoste; in Assumptione Beatae Virginis; in festo Sancti Francisci; et in festo Omnium Sanctorum. Pro communicandis infirmis sororibus, cappellanus intus liceat celebrare.

CAP. 4.

In electione abbatissae teneantur formam canonicam observare. Procurent ipsae habere generalem ministrum, vel provincialem ordinis fratrum Minorum, qui verbo Dei eas informet ad omnimodam concordiam et communem utilitatem in electione faciendam. Et nulla eligatur nisi professa. Et si non professa eligeretur, vel aliter daretur, ei non obediatur, nisi prius profiteatur formam paupertatis vestrae. Qua decedente, electio alterius fiat abbatissae. Et si aliquo tempore apparet universitati sororum, praedictam non esse sufficientem ad servitium et communem utilitatem ipsarum, teneantur praedictae sorores, iuxta formam praedictam, quam citius potuerunt aliam sibi in abbatissam et matrem eligere. Electa vero cogitet quale onus in se suscepit, et cui redditura est rationem de grege sibi commisso. Studeat etiam aliis magis praesse virtutibus et sanctis moribus, quam ex officio, ut eius exemplo provocatae sorores potius ex amore obediant quam timore. Privatis amoribus careat, ne dum in parte plus diligit, in totum scandalum generet. Consoletur afflictas. Sit etiam ultimum refugium tribulatis, ne, si apud eam remedia defuerint sanitarum, desperationis morbus praevaleat infirmis. Com-

munitatem servet in omnibus, praecipue autem in ecclesia, dormitorio, refectorio, infirmary et vestimentis. Quod simili modo servare eius vicaria teneatur. Semel in hebdomada ad minus abbatissa sorores suas teneatur ad capitulum convocare. Ubi tam ipsa, quam sorores, de omnibus et publicis offensis et negligentis debeant humiliter confiteri. Et quae tractanda sunt pro utilitate et honestate monasterii ibidem conferat cum omnibus sororibus. Saepe enim Dominus, quod melius est, minori revelat. Nullum debitum grave fiat, nisi de communi consensu sororum, et manifesta necessitate, et hoc per procuratorem. Caveat autem abbatissa cum sororibus suis, ne depositum aliquod recipiatur in monasterio. Saepe enim de iis turbationes et scandala oriuntur. Ad conservandam autem unitatem mutuae dilectionis et pacis de communi consensu omnium sororum, omnes officiales monasterii eligantur. Et eodem modo octo ad minus sorores de discretioribus eligantur, quarum in iis, quae forma vitæ vestrae requirit, abbatissa semper uti consilio teneatur. Possint etiam sorores et debeant si eis utile et expediens videatur, officiales et discretas aliquando remove, et alias loco ipsarum eligere.

CAP. 5.

Ab hora Completorii usque ad Tertiam sorores silentium teneant, exceptis servientibus extra monasterium. Sileant etiam continue in ecclesia, dormitorio, et in refectorio tantum, dum comedunt, praeterquam in infirmary, in qua pro recreatione et servitio infirmarum, loqui discrete semper sororibus liceat. Possint etiam semper et ubique breviter submissa voce, quod necesse fuerit insinuare. Non liceat sororibus loqui ad locutorium vel ad cratem sine licentia abbatissae, vel eius vicariae. Et licentiae ad locutorium loqui non audeant, nisi praesentibus et audientibus duabus sororibus. Ad cratem

Examinatur recipienda.

Nihil de eius bonis retineant moniales.

Habitus monialium.

Quoties confitentur.

Professa canonice eligatur in abbatissam.

Insufficiens deponenda.

Electae quae cogitanda et faciendae.

Modus recitandi divinum Officium.

Orandum pro defunctis.

Semperque ieiunandum.

Convocandas moniales ad capitulum.

Non contrahenda debita: nec admittenda deposita.

Officiales discretas eligendae.

Tempus et loca silentii.

Quando et qualiter ad cratem colloquendum.

vero non praesumant accedere, nisi praesentibus ad minus tribus per abbatissam, vel eius vicariam assignatis, de illis discretis, quae sunt electae ab omnibus sororibus pro consilio abbatissae. Hanc formam loquendi teneantur pro posse abbatissa et eius vicaria observare: et hoc de crate rarissime: ad portam vero nullatenus fiat. Ad cratem vero pannus interius apponatur, qui non removeatur nisi cum proponitur verbum Dei, vel aliqua alicui loqueretur. Habeant etiam ostium ligneum diversis, vel duabus seris ferreis, valvis et vectibus optime coniunctum, ut nocte maxime duabus clavibus obseretur, quarum unam habeat abbatissa, aliam vero sacrista. Et maneat semper obseratum, nisi cum auditur divinum officium et pro causis superius memoratis. Nulla ante solis ortum, vel post solis occasum loqui ad cratem alicui ullatenus debeat. Ad locutorium vero semper pannus, qui non removeatur, interius maneat. In quadragesima S. Martini et quadragesima maiori nulla loquatur ad locutorium, nisi sacerdoti, causa confessionis, vel alterius manifestae necessitatis, quod reservetur in prudentia abbatissae, vel eius vicariae.

CAP. 6.

Postquam Altissimus Pater Coelestis per gratiam suam cor meum dignatus est illustrare, ut exemplo et doctrina beatissimi Patris nostri Francisci poenitentiam facerem, paulo post conversionem ipsius una cum sororibus meis obedientiam sibi voluntarie promisi. Attendens beatus pauper, quod nullam paupertatem, laborem, tribulationem et contemptum saeculi timeremus, imo quod pro magnis delictis haberemus, pietate motus scripsit nobis formam vivendi in hunc modum: Quia Domini inspiratione fecistis vos filias et ancillas Altissimi summi Regis Patris Coelestis, et Spiritui Sancto vos desponsastis vivere secundum perfectionem sancti Evangelii, volo et promitto per me, et

fratres meos, semper habere de vobis tanquam de ipsis curam diligentem et sollicitudinem specialem: quod dum vixi diligenter implevit, et a fratribus voluit semper impleri. Et ut nusquam declinarem a sanctissima paupertate, quam caepimus, nec etiam eas, qui post venirent lateret, paulo ante obitum suum, iterum scripsit nobis ultimam voluntatem suam, dicens: Ego frater Franciscus pauperulus, volo sequi vitam et paupertatem Altissimi Domini nostri Iesu Christi et eius sanctissimae Matris, et perseverare in ea usque ad finem. Et rogo vos omnes dominas meas, et consilium do vobis, ut in ista sanctissima vita et paupertate semper vivatis. Et custodite vos multum, ne doctrina, vel consilio alicuius, ab ipsa in perpetuum recedatis. Et sicut semper sollicita fui, una cum sororibus meis, sanctam paupertatem, quam Domino Deo et B. Francisco promisimus, custodire, sic teneantur abbatissae, quae in officio mihi succedent, et omnes sorores, usque in finem inviolabiliter observare. Videlicet in non recipiendo, seu habendo possessionem vel proprietatem per se, nec per interpositam personam, seu etiam aliquid quod rationabiliter proprietatis dici potest, nisi quantum terrae, pro honestate et renovatione monasterii necessitas requirit: et illa terra non laboretur, nisi pro horto ad necessitatem ipsarum.

CAP. 7.

Sorores, quibus dedit Dominus gratiam laborandi, post horam tertiam laborent de laboritio, quod pertinet ad honestatem et communem utilitatem, fideliter et devote; ita quod excluso otio, animae inimico, sanctae orationis ac devotionis spiritum non extinguant, cui debent caetera temporalia deservire. Et id quod manibus suis operantur, assignare in capitulo abbatissae, vel eius vicariae coram omnibus teneantur. Idem fiat de elemosyna aliqua missa pro sororum necessitatibus, ab aliquibus, ut in com-

muni pro eisdem recommendatio fiat. Et haec omnia pro communi utilitate distribuuntur per abbatissam, vel eius vicariam de consilio discretarum.

CAP. 8.

Sorores nihil approprient sibi, nec domum, nec locum, nec aliquam rem, sed tanquam peregrinae et advenae in hoc saeculo in paupertate et humilitate Domino famulantes, mittant pro elemosyna confidenter. Nec oportet eas recundari, quia Dominus se fecit pro nobis pauperem in hoc mundo. Haec est illa celsitudo altissimae paupertatis, quae vos charissimas sorores meas, haeredes, et reginas regni coelorum instituit, pauperes rebus fecit, virtutibus sublimavit. Haec sit portio vestra, quae perducit in terram viventium. Cui, dilectissimae sorores, totaliter inhaerentes, nihil aliud pro nomine Domini nostri Iesu Christi in perpetuum sub coelo habere velitis. Non liceat alicui sorori litteras mittere, vel aliquid recipere, aut extra monasterium dare, sine licentia abbatissae. Nec quicquam liceat habere, quod abbatissa non dederit aut permiserit. Et si a parentibus suis, vel ab aliis aliquid mitteretur, abbatissa faciat illi dare. Ipsa autem si indigeat, uti possit; sin autem, sorori indigenti caritative communicet. Si vero aliqua pecunia transmissa fuerit, abbatissa, de consilio discretarum, de illis quorum indiget illi faciat providere. De infirmis sororibus, tam in utensiliis, quam in cibariis, et aliis necessariis, quae earum requirit infirmitas, teneatur firmiter abbatissa sollicite per se, vel alias inquirere, et iuxta possibilitatem loci caritative et misericorditer providere. Quia omnes tenentur providere, et servire sororibus suis infirmis, sicut vellent sibi serviri, si ab aliqua infirmitate tenerentur. Et secure manifestet una alteri necessitatem suam. Et si vera mater diligit et nutrit filiam suam carnalem, quanto diligentius debet soror diligere et nutrire

sororem suam spiritualem? Quae infirmas in saccis et paleis iaceant, et habeant ad caput capitalia cum pluma. Et quae indigent pedeolis laneis et cultricis uti possint; infirmas vero praedictas cum ab introeuntibus monasterium visitantur, possint singulae aliqua bona verba sibi loquentibus breviter respondere. Aliae vero sorores licentiatas, monasterium intrantibus loqui non audeant, nisi praesentibus et audientibus duabus discretis sororibus per abbatissam et eius vicariam assignatis. Hanc formam loquendi teneantur pro se abbatissa et eius vicaria observare.

CAP. 9.

Si qua sororum, contra formam professionis nostrae mortaliter inimico instigante peccaverit, per abbatissam, vel alias sorores, bis vel ter admonita, si non se emendaverit, quot diebus contumax fuerit, in terra panem et aquam coram sororibus omnibus in refectorio comedat, et graviore poenae subiaceat, si visum fuerit abbatissae. Interim dum contumax fuerit, oretur, ut Dominus ad poenitentiam cor illius illuminet: abbatissa vero et eius sorores cavere debent, ne irascantur vel conturbentur propter peccatum alicuius. Quia ira et conturbatio in se et in aliis impediunt charitatem. Si contigerit (quod absit) inter sororem et sororem, verbo vel signo occasionemurbationis, vel scandali aliquando suboriri, quaeurbationis causam dederit, statim antequam offerat munus orationis suae coram Deo, non solum humiliter prosternet se ad pedes alterius, veniam petens; verum etiam suppliciter roget, ut pro se intercedat ad Dominum, quod sibi indulgeat. Illa vero memor illius verbi Domini: Nisi ex corde dimiseritis, nec Pater vester coelestis dimittet vobis, liberaliter sorori suae omnem iniuriam sibi illatam dimittat. Sorores servientes extra monasterium longam moram faciant, nisi causa manifestae necessitatis requirat. Et

Modus et custodia cratis.

Paupertas summo studio servanda.

Nihil proprium sorores reputent.

Nihil emittendum vel recipiendum inconsulta abbatissa.

Proprietas omnino vitanda.

Laborandum in opere manuum.

Abbatissa de laboritio, et elemosynis dispensat.

Servandum et providendum infirmis.

Quomodo infirmas cubandum.

Fugienda colloquia intransterium.

Peccantes corrigendae.

Rixantes conciliandae.

Servientibus extra monasterium quae observanda.

honeste debeant ambulare, et parum loqui, ut aedificari valeant semper intuentes. Et firmiter caveant, ne habeant suspecta consortia vel confinia aliquorum. Nec fiant commatres virorum vel mulierum, ne hac occasione murmuratio vel turbatio oriatur. Nec praesumant rumores de saeculo referre in monasterio. Et firmiter teneantur de iis, quae intus dicuntur vel aguntur, extra monasterium aliquid non referre, quod possit aliquod scandalum generare. Et si aliqua simpliciter in his duobus offenderit, sit in providentia abbatisae misericorditer sibi poenitentiam iniungere. Si autem, ex consuetudine, vitiosa haberetur, iuxta qualitatem culpae, abbatisa de consilio discretarum illi poenitentiam iniungat.

CAP. 10.

Abbatissa moneat et visitet sorores suas, et humiliter et caritative corrigat eas, non praecipiens eis aliquid, quod sit contra animam suam, et vestrae professionis formam. Sorores vero subditae recordentur, quod propter Deum abnegaverunt proprias voluntates. Unde firmiter suis abbatisis obedire teneantur in omnibus his, quae observare promiserunt, et non animae contraria, et nostrae professioni. Abbatisae vero tantam familiaritatem habeant circa ipsas, ut dicere possint eis, et facere, sicut dominae ancillis suis. Nam ita debet esse, quod abbatisa sit omnium sororum ancilla. Moneo vero et exhortor in Domino Iesu Christo, ut caveant sorores ab omni superbia, vanagloria, invidia, avaritia, cura et sollicitudine huius saeculi, detractione et murmuratione, dissensione et divisione. Sint vero sollicitae semper ad invicem servare mutuae dilectionis unitatem, quae est vinculum perfectionis. Et nescientes litteras, non curent litteras addiscere, sed attendant (quod super omnia desiderare debent) habere spiritum Domini, et sanctam eius operationem, orare semper ad Deum puro corde,

et habere humilitatem et patientiam in tribulatione, et in infirmitate, et diligere eos, qui nos reprehendant et arguant: Quia dicit Dominus: Beati, qui persecutionem patiuntur propter iustitiam, quoniam ipsorum est regnum coelorum: qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit.

CAP. 11.

Ostiaria sit matura moribus, et discretata, sitque convenientis aetatis, quae ibidem in cella aperta, sine ostio in die resideat. Sit ei et aliqua socia idonea assignata, quae cum necesse fuerit, vicem eius in omnibus exequatur. Sit autem ostium duabus seris, et diversis ferreis valvis et vectibus optime coniunctum. Et in nocte maxime, duabus clavibus obseretur. Quarum unam habeat portaria, aliamque abbatisa. In die sine custodia minime dimittatur, et una clave minime obseretur. Caveant autem studiosissime, et procurent, ne unquam ostium stet apertum ubi minus fieri poterit congruenter. Nec omnino aperiatur alicui volenti, nisi concessum fuerit a Summo Pontifice, vel a domino cardinale. Nec ante solis ortum monasterium ingredi liceat, nec post solis occasum sorores intus aliquem remanere permittant, nisi exigente manifesta, rationabili, et inevitabili causa. Si pro benedictione abbatisae, vel pro aliqua in monialem consecranda, vel alio etiam modo concessum fuerit episcopo alicui missam intus celebrare, quam paucioribus et honestioribus poterit, sit contentus sociis et ministris. Cum autem intra monasterium ad opus faciendum necesse fuerit aliquos introire, statuat tunc abbatisa sollicitè personam convenientem ad portam, quatenus illis, non aliis, ad opus deputatis aperiatur. Caveant studiose omnes sorores, ne tunc ab ingredientibus videantur.

CAP. 12.

Leges visitationis et cappellani.

Visitator vester semper sit de ordine fratrum Minorum secundum voluntatem et mandatum nostri cardinalis. Et sit talis, de cuius honestate et moribus plena notitia habeatur. Cuius officium erit, tam in capite, quam in membris corrigere excessus commissos contra formam professionis vestrae. Qui stans in publico loco, ut videri ab aliis possit, cum pluribus et singulis loqui liceat, quae ad officium visitationis pertinent, secundum quod melius videbitur expedire. Cappellanum etiam cum uno socio clerico bonae famae, discretionis providae; et duos fratres laicos sanctae conversationis et honestatis amatores, in subsidium paupertatis vestrae, sicut misericorditer a praedicto ordine fratrum Minorum semper habuimus, et intuitu pietatis Dei et beati Francisci, ab eodem ordine de gratia postulamus. Nec liceat cappellano sine socio monasterium ingredi. Et intrantes in loco sint publico, ut se possint alterutrum, et ab aliis intueri. Pro confessione infirmarum, quae ad locutorium ire non possint, pro communicandis eisdem, et pro extrema unctione, et pro animae recommendatione, liceat eisdem introire. Pro exequiis vero, et missarum solemnibus defunctorum, vel ad fodiendam, vel aperiendam sepulturam, seu etiam cooptandam, possint sufficientes idoneae personae de abbatisae providentia introire. Ad haec sorores teneantur semper habere illum de sanctae Romanae Ecclesiae cardinalibus pro vestro gubernatore, protectore et correctore, qui fuerit a domino Papa fratribus Minoribus deputatus, ut semper subditae, et subiectae pedibus eiusdem S. R. E. stabiles in fide catholica, paupertatem et humilitatem domini nostri Iesu Christi, et eius sanctissimae matris in perpetuum observemus.

Datum Perusii 16 kalendas octobris,
Bull. Rom. Vol. III. 73

pontificatus vero domini Innocentii tertii anno decimo.

Nulli ergo etc.

Datum Assisii quinto idus augusti, pontificatus nostri anno undecimo.

Dat. die 9 augusti 1253, pontif. anno XI.

XXXIV.

Canonizatio beati Stanislai episcopi Cracoviensis in Polonia, eiusque adscriptio in numerum Sanctorum, cum eiusdem festivitatis institutione pro die 8 maii.

SUMMARIUM

Prooemium. — 1. B. Stanislaus episcopatum optime administrans; — A rege incorrigibili, ideoque excommunicato, — 3. Crudeliter occisus, concisusque, — 4. A Dao illustratus miraeulosa conservatione corporis, — 5. Frequentibus miraculis, — 6. Sanctorum cathalogo adscribitur, — 7. Festo annuo honorandus. — 8. Indulgentia eius sepulchrum visitantibus proposita.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus, patriarchis, archiepiscopis et episcopis, ac dilectis filiis, abbatibus, prioribus, archipresbyteris, decanis, archidiaconis et aliis Ecclesiarum praelatis, ad quos litterae istae pervenerint, salutem et apostolicam benedictionem.

Olim a gentiliū oculis tenebrarum detersa caligine, et ab eorum cordibus infidelitatis gelidae hyeme secedente, vernalis ex eo successit amoenitas redolentium florum venustate decora, quod Ecclesiae prius desertae ac sterili filii devotione praecipui, valloque constantiae praemuniti, nascuntur, qui ut flores primaevis et diffusam spirant suavitate odoris, et uberius per Dei gratiam fructum sibi proferunt honestatis. Sicque filiorum sibi multitudine proveniente innumera, sui que loco a mari usque ad mare tentorii dilatatio infra ipsius invaluit terminos, vox turturis gemitus, ac doloris, dum saeva mitescens tyrannorum crudelitas,

idolis exterminio traditis, ad lamenta poenitentiae, suffragante illo, cuius stupenda sunt opera, mirifice se convertit. Gaudeat itaque ob hoc ipsa Ecclesia, quae probrosae detrimenta sterilitatis abiciens, salubris incrementa fertilitatis suscepit, ac nuptiali foedere nunc illi gratiosa coniungitur, a quo priusquam esset assumpta de gentibus, invenerat se desertam. Laetetur igitur, aemulaeque suae de terrestri etiam eiectae Hierusalem, synagogae videlicet, dudum sibi huiusmodi sterilitatis incommoda impingenti, secura respondeat, quod iam suae proles foecunditate coelestis muri Hierusalem cicatrix obducitur, et quae antiqui habitatores vacua domicilia reliquerunt, ipsa suae universitatis illustrabit praesentia, focilici (1)..... Porro ne huiusmodi exuberante laetitia, quispiam in valle miseriae, morientium terra, requiem posset sibi polliceri continuam, cuius vita est, adversus inimicorum ingruentia bella exterorum castra, militia super terram; ac ne praedicta Ecclesia, quae mater est cunctorum fidelium, maternas conditionis experta existeret, si solitas, praesertim in partu quorundam filiorum suorum, matrum parientium molestias non subiret, interdum instauratur quodammodo sibi adversitas opportuna, sicut in passione pia memoriae beati Stanislai Cracovien. episcopi, cuius meritis praefata refulget Ecclesia, patuit evidenter.

B. Stanislai episcopi, optime administrans;

§ 1. Cum enim idem in sortem pontificalis ministerii digne vocatus a Domino, super gregis sibi commissi prudenter custodiam vigilaret, hostium sagaciter exploravit insidias, malignantium anticipavit consilia, aemulique nostri deprehendens laqueos, ipsius caute retiacula dissolvebat. Hic nempe pro suis ovibus consuem tradiderat ad vigilandum diluculo, ut si quem gravi forte deprehenderet tentatione concussum, mox ubere conso-

(1) Haec supple ex Bollandianis Act. maii, tom. II, pag. 260: postmodum perfectione sua, atque integritate gaudens.

lationis adhibito, eum erigeret desolatum, et quem in bono proficientem adverteret, eum gratulationis ubere protinus confortaret, ut non minus per hoc deficientibus quam proficientibus subditis, se claris iudiciis ostenderet esse matrem. Verum cum non sine internae mentis angustia, regem Polonorum nomine Boleslaum in tantum horrendis voluptatibus subiici, carnisque nefandis illecebris cerneret enervari, ut in passiones ignominiae traditus, et inhumanis contumeliis afficiens corpus, mulierum mamillis, avulsis propriis exinde liberis, catulos apponeret miserabiliter educandos; ne execrandam fovere malitiam et iniquitati eiusdem regis videretur praefatus Pontifex per dissimulationem favere, postquam ipsum a praemissis flagitiis, sedula et paterna correctione evocare non potuit, in ipsum consulte medicinalem Petri gladium exercuit in spiritu lenitatis, sperans ut percussus dolens, ad percipientem se in humilitate rediret, Dominum exercituum suppliciter requirendo.

§ 2. Sed ipse indurato corde medicinam exhorrens, et increpationem abominans disciplinae, imo malleum velut stipulam reputans, non solum nulla poenitudine se correxit; verum etiam ad peiora in suae damnationis cumulum provocatus, iuxta aram, non ordini, non loco, nec tempori deferens, iussit pontificalibus indutum antistitem per suos satellites diris corporis cruciatibus deputari.

§ 3. Sed ipsi quoties in eum irruere tentant, toties compuncti, toties mansueti sunt prostrati. Et tunc idem rex, suae inserviens impetuosius tyrannidi, manus in eum convertit sacrilegas, sponsum e gremio sponsae, pastorem abstrahit ab ovili, patrem inter filiae amplexus, et filium in visceribus pene obruncavit maternis; faciens irritatus atrocitate ferali, ipsius (proh dolor) corpus inhumaniter in frusta concidi, velut singulis membrorum partibus poenae inflictio deberetur.

§ 4. Sed ille, apud quem patientia

A rege incurrigibili, idoque excommunicato.

Crueliter occisus, concisusque.

Deo illustratus miraculosa consecratione corporis,

pauperum non peribit in finem, non solum rutilantibus huius sanctissimi corporis partes splendoribus illustravit, verum etiam ipsum nullo in eo cicatricis apparente vestigio, integritati restituens, aquilarum suarum praesidio miraculose a ferarum morsibus praeservavit. Gustato denique acerrimo ob zelum iustitiae calice passionis, cum ab eodem tyranno totaliter putaretur consumptus, ecce ut lucifer oritur, et quasi meridianus fulgor in firmamento consurgit, propter quod eius faciem nonnulli in suis necessitatibus devotissime deprecantur. Ipse quidem defossus securus dormit, requiescit et non est, qui iam ipsum exterreat. Nec mirum quia civitatem illam honoris et gloriae corona insignitus inhabitat, ubi est mansio secunda, populus sine murmure, ac patria totum id continens quod delectat.

Frequentibus miraculis,

§ 5. Verum ne militans Ecclesia de tali ac tanto patrono sic atrociter sibi subtracto, inconsolabiliter quasi gemitus singultuosos emitteret, si beneficiorum ipsius affluentia eam non contingeret saepius delectabiliter irrigari, ecce gloriosus in sanctis suis Dominus, volens eiusdem Patris plenitudinem gloriose iudiciis exprimere manifestis, et praestolanti Ecclesiae grata conferre super hoc recreationis remedia, tot et tantis fecit ipsum famosis miraculis coruscare (de quibus facta nobis et fratribus nostris prout debuit per testes idoneos plena fides extitit), quod eius inter sanctos caeteros implorare subsidium, reputavimus merito non indignum. Nam mortuis vita, lumen caecis, auditus surdis, verbum mutis, claudis gressus, epilepticis cerebri robur, et daemoniis, immundis ab eis eiectis spiritibus, corporum requies, ad eius invocationem nominis, coelesti dextera subito conferuntur.

Sanctorum catalogo adscribitur.

§ 6. Propter quod, ne huius rutilantem lucernam sub modio periculose abscondi contingeret, quam idem Dominus tot mirificis signis recte disposuit super Ec-

clesiae candelabrum honorifice collocari, praesertim cum ex hoc ignorantium Deum propellantur tenebrae, confundatur perversum haereticorum dogma, et fidelium beata credulitas augeatur; nostrorum fratrum, necnon et praelatorum tunc apud Sedem Apostolicam existentium communicato consilio, praedictum beatum Stanislai episcopum digne sanctorum catalogo duximus adscribendum.

§ 7. Quo circa universitati vestrae per apostolica scripta districte praecipiendo mandamus, quatenus octavo idus maii (die videlicet quo mortis absolutus vinculo, victurus perenniter ad fontem supernae prodiit voluptatis) festum eiusdem, prout miranda ipsius meritorum magnitudo exigit, celebretis et faciatis solemniter celebrari, ut id vobis de thesauris coelestibus eius pia intercessione prove-niat, quod ipse, praestante Christo, percipisse dignoscitur, et possidere perpetuo gloriatur.

§ 8. Caeterum ut universitati fidelium invisibilis aulae consequendi delicias concessa nobis potestate desuper propitiantem Domino sit facultas, quinimo, et ut nomen exaltetur Altissimi, si sponte suam venerabilem sepulturam fidelium procuremus accessibus frequentari, omnibus vere poenitentibus et confessis, qui ad dictam sepulturam in memorato festo, et usque ad octavam ipsius, causa devotionis accesserint, annuatim ipsius suffragia petaturi, de omnipotentis Dei etc., unum annum et quadraginta dies, accedentibus vero annis singulis ad praedictam sepulturam infra eiusdem festi quindenam, quadraginta dies de iniuncta sibi poenitentia misericorditer relaxamus.

Datum Assisii decimoquinto kalendas octobris, pontificatus nostri anno undecimo.

Dat. die 17 septembris 1253, pontif. an. xi.

Festo anno honorandus.

Indulgentia eius sepulchrum visitantibus propitius.

XXXV.

Definitio quorundam articulorum circa ritus Graecorum.

SUMMARIUM

Pontificis cura pro uniendis Ecclesiae catholicae nationibus. — 1. Quare indulgendum Graecis sit, ut suos ritus servant. — 2. Orta inter Graecos Latinosque regni Cypri discordia. — 3. Diligenter a Papa examinata. — 4. De Baptismo, modoque illud administrandi. — 5. Chrisma a solis episcopis conficiendum et conferendum. — Et de extrema unctione. — 6. De aqua in sacrificio Eucharistiae. — Eucharistia pro infirmis non servanda ad annum. — 7. De hora celebrandi solemnitas. — 8. Missa non celebranda ante matutinum. — 9. Promovendi ad sacerdotium antea examinandi. — 10. De paramentis. — 11. Mulieres a servitio altaris removendae. — 12. De ieiunio quadragesimali. — 13. Parochi confessiones audiant: caeteris vero danda ab episcopo loci licentia. — 14. Fornicatio peccatum mortale. — 15. Septem ordines conferendi. — 16. Secundae et tertiae nuptiae non reprobandae. — 17. Matrimonia in quarto gradu consanguinitatis non contrahenda. — 18. De Purgatorio. — 19. De inferno. — 20. De animabus parvulorum. — 21. Et vita monastica. — De observandis hisce statutis. — Obstantium derogatio.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabili fratri episcopo Tusculano Apostolicae Sedis legato, salutem et apostolicam benedictionem.

Sub catholicae professione fidei atque cultu consistere, ac proficere universos, caeteris nostrae mentis desiderabilibus praeferentes, illud tamquam acceptabilis pleniori desiderio cupimus, et ad hoc velut operativum salutis praecipuum, intimis affectibus anxius aspiramus. Haec inquam unio, sive connexio cordi nostro inestimabilis gaudii rorem infunderet, si varias gentium nationes, eiusdem observantia fidei in unum acceptabilem Christo populum adunarent. Id utique anxiae nostrae mentis ardorem affluentis

laetitiae refrigeraret irriguo, si omnes, quos olim in unum catholicum gregem (1) ovile collegit Dominus, cum multi ab eo discesserint, in idem individuum collegium unius pastoris solidaret magisterium, et custodia communiret. Oh si Orientalibus Oriens ex alto luceret, et sui luminis illustratione, ipsos ad catholicam reduceret unitatem, ut cum reliquis orthodoxis in unius aulae collecti gremio, de matris Ecclesiae ubere fluentia doctrinae salutaris haurirent! Tunc ipsi Ecclesiae proveniret magnum et desiderabile salutare, tunc eius uterus sobole geminata concresceret, tunc Orientalibus oriretur supernae illuminationis aurora: tunc eis claresceret lucifer veritatis: tunc per universam Ecclesiam inundantis gaudii erumperet plenitudo: tunc exultatione nimia claresceret totus orbis, quia valde bonum et iucundum existeret fratres simul in domo Domini habitare: tunc eadem Ecclesia multiplicata laetitia, novae iucunditatis canticum personaret.

§ 1. Verum quia nonnulli Graecorum iamdudum ad devotionem Sedis Apostolicae redeuntes, ei reverenter obediunt et intendunt, licet et expedit, ut mores ac ritus eorum, quantum cum Deo possumus, tolerant, ipsos in Ecclesiae Romanae obedientia praeservemus. Quamquam in his, quae animarum periculum parerent, vel honestati ecclesiasticae derogarent, nec debeamus illis deferre aliquatenus, nec velimus.

§ 2. Sane inter venerabilem fratrem nostrum archiepiscopum Nicosiensem, et eius suffraganeos Latinos ex parte una, et episcopos Graecos regni Cypri ex altera, de quibusdam certis articulis discordiam et turbationem fore subortam, et eorundem tenorem articulorum, ac responsiones ipsorum Graecorum ad illos nobis, ut melius possemus instrui super eis, plene ac provide per tuas litteras intimasti, sollicito requirendo, ut providere super hoc apostolica diligentia curarem.

(1) Leg. forsan catholici gregis.

Quare indulgendum Graecis sit, ut suos ritus servant.

Orta inter Graecos, Latinosque regni Cypri discordia.

Diligenter a Papa examinata.

De Baptismo, modoque illud administrandi.

Chrisma a solis episcopis conficiendum et conferendum.

§ 3. Nos autem litteris ipsis affectuose receptis, earum seriem, et ipsos articulos ac responsiones easdem, et caetera, quae continebantur in illis, una cum fratribus nostris perlegimus et intelleximus diligenter, prudentiam tuam multipliciter in Domino commendantes, et meditantes ac deliberantes super his, prout rei qualitas exigebat.

§ 4. Circa haec itaque sic deliberatio nostra resedit, ut Graeci eiusdem regni in unctionibus, quae circa Baptisma fiunt, morem Ecclesiae Romanae teneant et observent. Ritus vero seu consuetudo quam habere dicuntur ungenti per totum baptizantium corpora, si tolli sine scandalo, vel removeri non potest, cum sive fiat, sive non, quantum ad Baptismi efficaciam vel effectum non multum referat, toleretur. Nec refert etiam utrum in frigida vel calida aqua baptizent, cum parem vim et effectum in utraque baptismum habere, asseverare dicantur.

§ 5. Soli autem episcopi consignent Chrismate in frontibus baptizatos, quia huius unctio non debet, nisi per episcopos exhiberi. Quoniam soli apostoli, quorum vices gerunt episcopi, per manus impositionem, quam confirmatio, vel frontis chrismatio repraesentat, Spiritum Sanctum tribuisse leguntur. Singuli quoque episcopi in suis Ecclesiis, in die Coenae Domini, possunt, secundum formam Ecclesiae, Chrisma conficere ex balsamo quidem et oleo olivarum. Nam Spiritus Sancti donum in Chrismatis unctione confertur. Et columba utique, quae ipsum designat Spiritum, olivae ramum ad arcam legitur retulisse. Sed si suum antiquum ritum in hoc Graeci potius servare voluerint, videlicet, quod patriarcha una cum archiepiscopis et episcopis eius suffraganeis, et archiepiscopi cum suffraganeis suis, simul Chrisma conficiant, in tali eorum consuetudine tolerantur. Nullus autem per sacerdotes, vel confessores pro satisfactione poenitentiae, unctio aliqua solummodo inungatur. Infirmis vero,

iuxta verbum Iacobi apostoli, Unctio exhibetur extrema.

§ 6. Porro in appositione aquae, sive frigidae, sive calidae, vel tepidae, in Altaris Sacrificio, suam si velint consuetudinem Graeci sequantur, dummodo credant et asserant, quod servata canonis forma, conficiatur pariter de utraque. Sed Eucharistiam in die Coenae Domini consecratam, usque ad annum, praetextu infirmorum, ut de illa videlicet ipsos communicent non reservent. Liceat tamen eis, pro infirmis ipsis, Corpus Christi conficere, ac per quindecim dies, et non longiori temporis spatio, conservare; ne per diutinam ipsius reservationem, alteratis forsitan speciebus, reddatur minus habile ad sumendum: licet veritas et efficacia semper eadem omnino remaneat, nec ulla unquam diuturnitate seu voluntate temporis evanescat.

§ 7. In celebratione vero solemnium et aliarum missarum, et de hora celebrandi eas, dummodo in confectione, vel consecratione, formam verborum a Domino expressam et traditam observent, et celebrando non transgrediantur horam nominam, suam sequi consuetudinem permittantur.

§ 8. Sacerdotes autem dicant horas canonicas more suo, sed missam celebrare, prius quam officium matutinale compleverint, non praesument.

§ 9. Promovendi vero ad sacerdotium, et presbyteri, qui praeficiendi fuerint Ecclesiarum regimini, examinentur antea diligenter, si praecipue de horis canonicis, et missarum officiis, secundum distinctionem temporum exequendis, sint sufficienter instructi, ut ad haec non nisi digni et idonei admittantur.

§ 10. Caeterum unusquisque sacerdos in aureo, vel argenteo solum, aut saltem stanneo calice sacrificet, habens corporale de lino candidum et nitidum, et altare mundis vestimentis opertum, vel decen-

Et de Extrema Unctione.

De aqua in sacrificio Eucharistiae.

Eucharistia pro infirmis non servanda ad annum.

De hora celebrandi solemnitas.

Missa non celebranda ante matutinum.

Promovendi ad sacerdotium antea examinandi.

De paramentis.

§ 11. Mulieres autem servire ad altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

Mulieres a servitio altaris removendae.

De ieiunio quadragesimali.

Parochi confessiones audiant: caeteris vero danda ab episcopo licentia.

§ 12. De ieiunio vero diei sabbati quadragesimali tempore (quamquam honestius et salubrius Graeci agerent, si sic toto illo tempore abstinerent, ut nec unico die institutum ieiunium violarent) teneant et servent pro libito morem suum.

§ 13. Sacerdotes quoque coniugati et alii, quibus parochiarum cura, vel Ecclesiarum parochialium regimen per episcopos suos committitur, licite ac libere possint parochianorum suorum confessiones audire, ipsisque poenitentiam iniungere pro peccatis. Quia cui licet, vel conceditur quod est maius, competit minus. Liberum tamen sit ipsis episcopis, viros alios idoneos coadiutores et cooperatores habere, in audiendis confessionibus et poenitentis iniungendis, ac caeteris quae ad salutem pertinent animarum. Ipsisque in his per eorum dioeceses, absque sacerdotum ipsorum praesidio et gravamine, committere vices suas, cum propter occupationes multiplices et occasiones varias possit contingere, quod nequeant per easdem dioeceses officium suum exequi per se ipsos.

§ 14. De fornicatione autem, quam solutus cum soluta committit, quin sit mortale peccatum, non est aliquatenus ambigendum, cum tam fornicarios, quam adulteros a regno Dei Apostolus asserat alienos.

§ 15. Ad haec, volumus et expresse praecipimus, quod episcopi graeci septem ordines secundum morem Ecclesiae Romanae de caetero conferant, cum hucusque tres de minoribus circa ordinandos neglexisse, vel praetermississe dicantur. Illi tamen qui iam sunt taliter ordinati per eos, propter nimiam ipsorum multitudinem, in sic susceptis ordinibus tolerantur.

§ 16. Quia vero, secundum Apostolum, mulier mortuo viro ab ipsius est lege

soluta, ut nubendi cui vult in Domino liberam habeat facultatem, secundas et tertias, ac ultiores etiam nuptias Graeci non repraehendant aliquatenus, nec condemnent, sed potius illas approbent inter personas, quae alias licite ad invicem matrimonio iungi possunt. Secundo tamen nubentes, presbyteri nullatenus benedicant.

Secundas et tertias nuptias non reprobandae.

§ 17. Et quoniam apud eos consueverunt contrahi matrimonia inter personas contingentes se, iuxta eorum computationem, octavo gradu, qui secundum computationem et distinctionem graduum, quam nos facimus, apud nos quartus habetur, ne id praesumatur deinceps, firmiter prohibemus. Districte praecipientes, ut cum in ulterioribus gradibus licite matrimonia contrahantur, in praedicto quarto, consanguinitatis vel affinitatis gradu, copulari ulterius non praesumant, statutum in hoc generalis concilii observantes. Illos tamen qui iam in gradu huiusmodi contraxerunt, dispensative permittimus in sic contracto matrimonio remanere.

Matrimonia in quarto gradu consanguinitatis non contrahenda.

§ 18. Denique cum Veritas in Evangelio asserat, quod si quis in Spiritum Sanctum blasphemiam dixerit, neque in hoc saeculo, neque in futuro dimittetur ei: per quod datur intelligi quasdam culpas in praesenti, quasdam vero in futuro saeculo relaxari, et Apostolus dicat, quod uniuscuiusque opus, quale sit, ignis probabit, et cuius opus arserit, detrimentum patietur, ipse autem salvus erit, sic tamen quasi per ignem et ipsi Graeci vere, ac indubitanter credere, ac affirmare dicantur, animas illorum, qui suscepta poenitentia, ea non peracta, vel qui sine mortali peccato, cum venialibus tamen, et minutis decedunt, purgari post mortem, et posse suffragiis Ecclesiae adiuvari. Nos, quia locum purgationis huiusmodi, dicunt non fuisse sibi ab eorum doctoribus certo et proprio nomine indicatum, illum quidem iuxta traditiones et auctoritates sanctorum Patrum Pur-

De Purgatorio.

gatorium dominantes, volumus, quod de caetero apud ipsos isto nomine appellentur: Illo enim transitorio igne peccata utique, non tamen criminalia, seu capitalia, quae prius per poenitentiam non fuere remissa, sed parva et minuta purgantur, quae post mortem etiam gravant, si in vita fuerunt relaxata.

De Inferno.

§ 19. Si quis autem absque poenitentia in peccato mortali decedit, hic proculdubio aeternae gehennae ardoribus perpetuo cruciatur.

De animabus parvulorum.

§ 20. Animae vero parvulorum, post baptismi lavacrum, et adultorum etiam in charitate decedentium, qui nec peccato, nec ad satisfactionem aliquam pro ipso tenentur, ad patriam protinus transvolant sempiternam.

De vita monastica.

§ 21. Ordinationes demum et instituta regularia sanctorum Patrum de vita et statu monachorum, praecipimus ab abbatibus et monachis graecis inviolabiliter observari.

Fraternitatem itaque tuam hortamur attente, per apostolica tibi scripta mandantes, quatenus praemissa omnia episcopis graecis praefati regni, seriatim et diligenter exponi facias, districte ipsis iniungens, ut ea sollicito attendere, studiose tenere, ac efficaciter observare procurent, et a suis faciant subditis observari. Memoratis autem archiepiscopo Nicosien., et eius suffraganeis latinis, firmiter auctoritate nostra praecipias, ut eosdem Graecos super praemissis contra huiusmodi provisionem et deliberationem nostram, non inquietent aliquatenus, nec molestent, contradictores, eadem auctoritate, appellatione postposita, compescendo.

De observandis bisce statutis.

Non obstantibus si praedictis archiepiscopo et suffraganeis, vel quibuscumque a Sede Apostolica sit indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per litteras apostolicas plenam et expressam, ac de verbo ad verbum non facientes de indulto huiusmodi mentionem

Obstantium derogatio.

Datum Laterani, secundo nonas martii, pontificatus nostri anno undecimo.

Dat. die 6 martii 1284, pontif. anno xi.

XXXVI.

Quod inquisitores haereticae pravitatis possint interpretari statuta ecclesiastica et saecularia contra haereticos edita. Eoque, filios, ac nepotes, et adhaerentes, aut ipsorum opera, beneficia, et officia assequentes, illis privare. Quodque accusatorum et testium nomina publicare non debeant.

SUMMARIUM

1. Facultas interpretandi statuta contra haereticos. — 2. Ipsos autem, consanguineos, officii et beneficii privandi. — 4. Contestantium autem contra eos nomina non publicanda.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis fratribus ordinis Praedicatorum, inquisitoribus haereticae pravitatis, salutem et apostolicam benedictionem.

§ 1. Cum negotium fidei catholicae adversus haereticae pravitatis errores, vobis ut vestra prudentia deprehendat vulpeculas demolientes vineam Domini, sub certa forma per alias litteras duxerimus committendum, ut commissum vobis ab Apostolica Sede tam salubre ac utile ministerium exequi liberius ac exercere possitis efficacius, in hac parte, interpretandi statuta ecclesiastica et saecularia contra haereticos edita;

Facultas interpretandi statuta contra haereticos.

§ 2. Et haereticorum filios et nepotes, credentium quoque, fautorum, defensorum et receptatorum ipsorum, dignitatibus, personatibus, et honoribus quibuscumque, ac beneficiis ecclesiasticis et publicis officiis;

Ipsos autem, consanguineos, officii et beneficii privandi.

§ 3. Illos etiam qui haereticorum, vel aliorum praedictorum interventu, intuitu, vel gratia, talia sunt adepti, vel in posterum assequuntur, privandi huiusmodi dignitatibus, personatibus, honoribus, be-

neficiis et officiis, liberam vobis auctoritate praesentium concedimus potestatem.

Constatium
salem contra
eos nomina non
publicanda.

§ 4. Sane volumus, ut nomina tam accusantium pravitatem haereticam, quam testificantium super ea, nullatenus publicentur, propter scandalum, vel periculum, quod ex publicatione huiusmodi sequi posset. Et adhibeatur dictis huiusmodi testium nihilominus plena fides. Quod si simul his non interfueritis exequendis, unus vestrum ea nihilominus exequatur.

Datum Lateran., septimo idus martii, pontificatus nostri anno undecimo.

Dat. die 9 martii 1254, pontif. anno xi.

XXXVII.

Inquisitorum haereticae pravitatis facultas procedendi contra haereticos, eorumque fautores, et negotio inquisitionis se opponentes, ac praedicatores quaestuarios, ac indulgentiae pro audientibus praedicationem inquisitorum, vel eis auxilium praestantibus.

SUMMARIUM

Prooemium. — 1. Facultas Inquisitoribus data contra haereticos, eorumque fautores procedendi. — 2. Quae poenitentibus iniungenda. — 3. Procedendum quoque contra se opposentes in hoc negotio. — 4. Et indulgentiam concedendi praedicationem Inquisitorum audientibus. — 5. Indulgentia proposita auxilium eis praestantibus. — 6. Facultas contra Praedicatores quaestuarios.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis ministro, custodibus, guardianis, conventualibus, vel eorum vicariis, administrationis Sancti Francisci, salutem et apostolicam benedictionem.

Quia tunc potissime acceptabile Iesu Christo exhibetur obsequium, cum ei pro catholicae fidei conservatione, cuius est ipse stabile et perpetuum fundamentum, pura intentione servitur; providimus spe-

cialiter in hoc ipsi studiosum, et placidum, eo cooperante, impendere famulatum, et praecipue in Urbe, in patrimonio beati Petri et aliis terris Ecclesiae, regno Apuliae, Lombardia, Romaniola, Marchia Tervisina et Sclavonia, ac in Tuscia, circa quas debemus sollicitius vigilare, instantius et validius satagere, contra eiusdem fidei diros hostes, ut cultura salubris, per nos agris dominicis impensa vicinis, utilis sit longinquis, et verbi divini semen fusum in proximis, fructificet etiam in remotis: licet Sedes Apostolica tales hostes undique indefessa sollicitudine persequatur, nec unquam ab huiusmodi exercitio cessaverit cura eius. Convenit namque, ut quia inquisitores contra pestem haereticam roborare, ac renovare per diversas saeculi volumus regiones, id agere in Urbe, ac terris aliis supradictis, maiori opportunitate nunc habita, nullatenus omitteremus. Cum quanto propius nostris adsunt aspectibus, tanto iustius, nisi attente saluti prospiceremus ipsorum, possemus argui de neglectu.

§ 1. Ideoque discretioni vestrae per apostolica scripta districte praecipiendo mandamus, in remissionem vobis peccaminum iniungentes, quatenus tam per vos, quam per alios idoneos fratres vestrae curae commissos, quibus negotium huiusmodi, quod principaliter residet cordi nostro, auctoritate nostra duxeritis committendum, totis assumentes affectibus, et ferventibus animis prosequentes, ad extirpandam de provincia tuae, fili minister, curae commissa, pravitatem haereticam sollicite ac efficaciter laborantes, si quos ibi de pravitate ipsa culpabiles inveneritis, vel infectos, seu etiam infamatos, nisi examinati velint absolute mandatis Ecclesiae obedire, contra ipsos, et receptatores, defensores, ac fautores eorum, humano timore postposito, iuxta sanctiones canonicas, auctoritate apostolica procedatis: invocato contra eos ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis. Contradictores per censuram

Facultas Inquisitoribus data contra haereticos, eorumque fautores procedendi.

ecclesiasticam, remoto appellationis obstaculo, compescendo.

Quae poenitentibus iniungenda.

§ 2. Si vero aliqui, haeretica labe poenitus abiurata, redire voluerint ad ecclesiasticam unitatem, eis iuxta formam Ecclesiae absolutionis beneficium impendentes, iniungatis eisdem, quod iniungit talibus consuevit. Proviso solerter ne simulata conversione redeant fraudulenter, et vos, imo potius se fallentes, sub agni specie gerant lupum.

Procedendum quoque contra se opposentes in hoc negotio.

§ 3. Quod si forte, quod non credimus, aliqui cuiuscumque conditionis huic negotio se opponere, seu illud praesumpserint aliquatenus impedire, ut non possit per vos procedi libere in eodem, imo nisi cum requisiti fuerint, illud etiam iuverint studiose, contra eos, secundum sanctiones canonicas, eadem auctoritate libere procedatis.

Et indulgentia concedenda praedicationem Inquisitorum audientibus.

§ 4. Ut autem praedicta possitis utilius et liberius exercere, vobis largiendi viginti vel quadraginta dierum indulgentiam, quoties opportunum videritis, omnibus vere poenitentibus et confessis, qui ad vestram praedicationem propter hoc faciendam accesserint, plenam tenore praesentium concedimus potestatem.

Indulgentia quoque proposita auxilium eis praestantibus.

§ 5. Illis vero qui ad impugnandum haereticos, fautores, receptatores et defensores eorum, vobis ex animo auxilium, consilium praestiterint, vel favorem, de omnipotentis Dei misericordia, et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, tres annos de iniuncta sibi poenitentia relaxamus. Et si qui ex iis ad prosecutionem huiusmodi negotii, contra praedictos haereticos, fautores, receptatores, vel etiam defensores, personaliter iverint, eis omnium peccatorum, de quibus corde contriti, et ore confessi fuerint, plenam veniam indulgemus.

Facultas quoque contra Praedicatores quaestuarios.

§ 6. Compescendi quoque, monitione praemissa, per censuram ecclesiasticam, appellatione postposita, Praedicatores quaestuarios, quorum interest tantum charitativa subsidia simpliciter petere, ac indulgentiam, si quam forte habent, expo-

nere, a praedicationis officio, quod ad ipsos nullatenus pertinet, liberam vobis tribuimus facultatem. Quod si simul iis non interfueritis, unus vestrum ea nihilominus exequatur.

Datum Laterani decimoquinto kalendas aprilis, pontificatus nostri anno undecimo.

Dat. die 18 martii 1254, pontif. anno xi.

XXXVIII.

Inquisitorum haereticae pravitatis facultas absolvendi a censuris ecclesiasticis confratres societatis Crucesignatorum, pro sanctae inquisitionis praesidio institutae, et nonnulla eis indulta concedendi.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis fratribus de ordine Minorum Inquisitoribus, et Praedicatoribus Crucis, super haeretica pravitate a Sede Apostolica deputatis, salutem et apostolicam benedictionem.

Ut nihil vobis desit, quod ad prosecutionem negotii vestrae circumspectioni commissi pertinet, sed illud in vestris manibus, auctore Domino, prospere dirigatur, absolvendi, iuxta formam Ecclesiae, omnes qui contra pravitatem haereticam assumpserint signum Crucis ab interdicti, suspensionis et excommunicationis sententiis canonicis; et dispensandi cum clericis super irregularitatibus, si quas, sic ligati, celebrando divina officia contraxerint; et commutandi vota eorundem crucesignatorum (Terrae Sanctae voto excepto), necnon et concedendi praefatis crucesignatis, ut illis gaudeant indulgentiis et privilegiis, quae crucesignatis in ipsius Terrae Sanctae subsidium sunt concessa; et quod tempore generalis interdicti possint interesse divinis officiis, et recipere sacramenta ecclesiastica in locis, in quibus divina eadem ex indulto Sedis Apostolicae celebrantur; quodque ipsi non teneantur ad restitutionem acquisite illite, si hoc publice proposito per

dioecesanos, vel saltem presbyteros parochiales locorum, in quibus videritis expedit, non apparuerint aliqui, quibus eorum restitutio debeat; dummodo ipsi totum quod de taliter habitis restituere debent, vel quod possunt, secundum vestrae discretionis arbitrium, in fidei negotii prosecutionem convertant, auctoritate vobis praesentium concedimus facultatem.

Datum Laterani decimo kalendas aprilis, pontificatus nostri anno undecimo.

Dat. die 23 martii 1254, pontif. anno XI.

XXXIX.

Sententia excommunicationis
in Ezelinum (1).

SUMMARIUM

Ezelini tyrannidem et facinora exponit. — De Fide suspectus. — Sacramenti matrimonii violator. — Inquisitum a PP. super his. — Nuncios suos eidem mittit Ezelinus. — Dies ei indicta, ut Romae personaliter sisteret. — Non comparens, censuris irretitur. — Iterum citatus. — Latis contra haereticos sanctionibus subiicitur. — Sedis Apost. in eum lenitas. — Cadit in casum. — Excommunicatur in die Coenae Domini tamquam haereticus.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam memoriam rei gestae.

Ezelini tyrannidem et facinora exponit

Truculentam unius hominis rabiem inhumanam, saevamque barbariem Ezelini videlicet de Romano, quem dirae malignitatis enormitas fecit insignem, et mundo non incognita factorum atrocium multitudo spectabilem, humana societas ad eligendum improba a male potentium tyrannide instituta, indigne forsitan pertulisse videtur; sed indignus procul dubio noscitur sustulisse; hic siquidem sub humani vultus effigie bellualem animum retinens, christiani sanguinis sitibundus et viribus rigidus alienis, implacabile adversus communia humanitatis foedera

(1) Ex Concil., tom. XIV, col. 14.

bellum gerit: non enim solum ferati hominum exordio debacchatur in corpora, verum etiam super communem modum, mensuram et numerum, exhausti cruoris profluvio non contentus, per catholicos fidei corruptores spiritualis vitae operatur exitium in interitum animarum. Nimiram si in suis atrocitatibus propria contra insensos sibi exequeretur odia, iam deferboisset in eo incalescens animi feritas peractae ultionis refrigerio mitigata in his, quos habere videbatur exosos, sed eius effera crudelitas sic in omnes excandescit, ut nec fortunae, nec vitae pepercerit etiam amicorum, nec sexum miseratus fuerit in quibuslibet, vel aetatem, nec alicuius religionis, vel ordinis veneratus honorem, necans parvulos innocentes, adultos nequiter perimens, diversis excogitatis in eis generibus tormentorum, et quod pudorosum est cogitare, vel loqui, horrido impiae sectionis cultro, tam foeminas, ut dicitur, eunuchizare quam mares spem futurae prolis occideus in superstitionibus occisorum, ut ex intentione quodammodo fiat eorum etiam, quos adhuc de lumbis natura non protulit homicidia. Quis ergo dubitet eum in hominibus non tantum personas persequi, sed etiam naturam? Quis ambigat illum, quasi, non hominem humani generis fore publicum inimicum? Hunc ex genere, cum publice damnati haeretici filius fuerit, haereticorumque cognatus, hunc etiam ex moribus, cum eum, perfidum esse contraria religioni christianaefque fidei opera manifestent, nos eum publicae opinionis concurrente assensu, unam de subdolis vulpeculis praesumpsimus esse, quae vincam Domini Sabaoth demoliri non cessant, testamentum aeterni Evangelii corrumpentes. Ad hunc autem nequissimae intentionis effectum eo ingenii sui calce processit, quia in quos potuit, vasa sceleratissimae infectionis arripiens, per corporalis necis formidinem, quae plerumque cadit in fortes, residuos regionis suae viros redegit in parvulos, ut eis animorum confidentia,

De Fide sus-
pectus

Sacramenti
matrimonii vio-
lator.

Inquisitum
a PP. super his.

Nuncios suos
eidem mittit E-
zelinus.

libertatis privilegio et veritatis oraculo destitutis, facile per magistros errorum sub praedicti Ezelini praesidio ad subvertendas fidelium mentes in Marchiae Tervisinae partibus emergentes, in publicum perversa infectionis haereticae dogmata suggerantur. Execrans praeterea commune omnibus gentibus et magnum in Christo et Ecclesia matrimonii sacramentum, quod non humanae voluntatis inventio statuit, sed divinae institutionis commendat autoritas, quod temporaliter orientis ex homine Salvatoris nativitas honoravit, quodque cunctis fere animantibus suggerit in eis insitus ordo naturae, damnabili et de typo abominationis haereticae procedente praesumptionis audacia, separat, contra Legis evangelicae interdictum, legitimae coniunctionis foedere copulatos, adeo inter complices suos foeda connubia et adulterina coniugia coniungendo, ex quibus spuria vitulamina prodeunt, radices altas posteritatis prospere non datura. Nos itaque, quos licet immeritos Summus fidelium Pastor ad arcendas a redempto Christi Sanguine grege ferale impetus, salutem christiani populi laedentes et vitam, necnon ad huiusmodi investigandas assiduis vigiliis, capiendasque vulpeculas Ecclesiae suae voluit praesidere, valido clamore christiani sanguinis, quo idem Ezelinus terram operuit, nec minus evangelicae Fidei, quam molitur evertere, periculo excitati, per religiosas personas discernere curavimus et videre, an idem Ezelinus illud circa Fidem catholicam naufragium pateretur, quod de ipso detestanda nunciabant opera, et vulgata infamia praedicabat. Cum autem ipsi religiosi super his cum diligentia inquirentes, eundemque de Fide Christi non recte sentire et haberi debere suspectam veris iudiciis comperissent: tandem ipse ad Sedem Apostolicam nuncios destinavit, quibus bonae memoriae Sabineusem episcopum concessimus auditorem, coram quo ad iurandum in ipsius Ezelini animi se obtulere

paratos, quod idem de Deo et catholica Fide credebat, secundum quod Romana tenet Ecclesia et docet esse credendum. Sed quoniam a dicto episcopo vel a nobis huiusmodi purgatio admissa non extitit, cum in tanto crimine non per nuncios, sed per propriam personam praestanda esset purgatio: coram nobis sibi praefiximus terminum, quo apostolico se conspectui praesentaret, facturus super his quod ordo exigeret rationis, oblata sibi de securitate personae in veniendo et redeundo plenaria cautione. Unde quia nec in eodem termino, nec post ipsum, venire vel mittere procuravit, ipsum, qui plurium erat alias excommunicationum laqueis irretitus, et quod de Fide catholica male sentiret, certa ratione suspectus, anathematis vinculo duximus innodandum; alium ei terminum assignantes, quo in nostra compareat praesentia, super praemissis mandatis Ecclesiae pariturus; denunciando publice, quod nisi usque ad terminum ipsum id faceret, ex tunc procederemus gravius contra eum iuxta legitimas et canonicas sanctiones. Cum autem venire seu mittere, licet ultra terminum diutius expectatus, obstinatione damnabili despexisset, et non solum per annum, sed per biennium, vilipensis Ecclesiae clavibus, praedictum sustinisset contentibiliter anathema; nos quia non debebamus ulterius canonicum contra eum differre iudicium, quem tam longum diffugium et tam dura pertinacia reum tanti criminis ostendebant, praesertim quia huiusmodi iudicii tarditas periculosam forte aliquibus praebebat audaciam, et quos a malis festinata unius poena comperceret, protelata forsitan ad illa laxaret, eundem Ezelinum tamquam haereticum reputantes, decrevimus ipsum, habito fratrum nostrorum consilio, promulgatis adversus haereticos sanctionibus subiicere. Nisi usque ad kalendas augusti tunc proxime secuturas coram nobis comparere curaret, nostris, et Ecclesiae pariturus praecise beneplacitis et manda-

Dies indicta,
ut Romae per-
sonaliter sista-
ret.

Non compa-
rens censuris
irretitur.

Iterum citatus.

Latis contra
haereticos san-
ctionibus subi-
citur.

tis. Quem siquidem terminum tunc sibi ex multa benignitate Apostolicae Sedis praefiximus, cum eum salvari vellemus potius quam perire. Ipse vero contra Deum et contra homines collo rebellionis extento, et ad omnem Fidei christianae inobedientiam spiritu obfirmato, tamquam prolapsus in desperationis abyssum et humani pudoris, divini iudicii, ac salutaris consilii pertinax aspernator, imminetia sibi discrimina quaecumque contempsit: et perire potius eligens, quam parere, nec in termino sibi ex multa Ecclesiae miserationis lenitate concesso, nec postmodum diutius expectatus venire curavit. Nos autem illius periculo condolentes, adhuc volumus eius duritiam solita Sedis Apostolicae benignitate mulcere, si forte ad suscipiendum salutis remedium aliqua in eo scintilla sanioris consilii remansisset: ipsumque non semel vel secundo, sed pluries, imo multoties ad... iudicium edictis legitimis evocatum, duximus prolixis ad convincendum inexcusabilem eius malitiam temporum spatiis expectandum. Porro idem, sicut aspidis surdissimae filius, ad omnem monitoris vocem obturans auditum, iam per sex annos et amplius vocatione, longanimitate et expectationis nostrae patientia est abusus. Nos igitur ex his attendentes, quod diuturnioris erga eundem Ezelinum tolerantiae pietas in communem multorum posset redundare perniciem, et ulterior expectatio nihil operaretur in eo, nisi contumaciam et contemptum: ne tantum malum in medio christiani populi diutius toleratum latius pervagetur, de praedictorum fratrum nostrorum consilio, praesente fidelium populo, qui in die Coenae Domini ex diversis mundi partibus ad apostolorum limina confluit, praedictum Ezelinum sicut manifestum haereticum sententialiter iudicamus, ipsum excommunicatum et anathematizatum cum damnatis haereticis deputando, adscripta illis damnationis stipendia recepturum, nisi forsitan eum, usque ad festum Ascensio-

nis Dominicae proxime venturum, ad praesentiam nostram personaliter venire audiemus: quod de abundantissima Apostolicae Sedis clementia duximus adiungendum.

Datum Laterani quinto idus aprilis, pontificatus nostri anno undecimo.

Dat. die 9 aprilis 1254, pontif. anno xi.

XL.

Leges in haereticos eorumque complices latae.

SUMMARIUM

1. Excommunicantur haeretici. — Damnati per Ecclesiam saeculari iudicio relinquuntur. — 3. Poenitentes perpetuo carceri mancipandi. — 4. Defensorum, fautorum, etc. poenae. — 5. De suspectis super haeresi. — 6. Laicis de fide disputare non licet. — 7. Ad haereticos indicandos unusquisque tenetur. — 8. Haeretici, conscii, ad beneficia Eccl. inhabiles.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, universis christifidelibus praesentes litteras inspecturis, salutem et apostolicam benedictionem.

§ 1. Noverit universitas vestra, quod nos ad instar fel. record. Gregorii Papae praedecessoris nostri excommunicamus et anathematizamus universos haereticos Catharos, Patarenos, Pauperes de Lugduno, Passaginos, Iosepinos, Arnaldistas, Sporonistas, et alios quibuscumque nominibus censeantur, facies quidem habentes diversas, sed caudas ad invicem colligatas, quia de vanitate conveniunt in id ipsum. Damnati vero per Ecclesiam saeculari iudicio relinquuntur animadversione debita puniendi, clericis prius a suis ordinibus degradatis.

§ 2. Si qui autem de praedictis postquam fuerint deprehensi, redire voluerint ad agendum condignam poenitentiam, in perpetuo carcere detrudantur.

§ 3. Credentes autem eorum erroribus, similiter haereticos iudicamus.

Defensorum, fautorum, etc. poenae.

§ 4. Item receptores, defensores et fautores haereticorum excommunicationis sententiae decernimus subiacere. Firmiter statuantes, ut si postquam quilibet talium fuerit excommunicatione notatus, a sua super hoc non curaverit praesumptione cessare, ipso iure sit factus infamis, nec ad publica officia seu consilia, nec ad testimonium admittatur. Sit etiam instabilis, ut nec testamenti habeat factionem, nec ad haereditatis successionem accedat. Nullus praeterea ipsi super quocumque negotio, sed ipse aliis respondere cogatur. Quod si forte iudex extiterit, eius sententia nullam obtineat firmitatem, nec causae aliquae ad eius audientiam perferantur. Si fuerit advocatus, eius patrocinium nullatenus admittatur. Si tabellio, instrumenta confecta per ipsum nullius penitus sint momenti, sed cum auctore damnato damnentur: et in similibus idem praecipimus observari. Si vero clericus fuerit, ab omni officio et beneficio deponatur. Si qui autem tales, postquam ab Ecclesia fuerint denotati, evitare contempserint, excommunicationis sententia percillantur; alias animadversione debita puniendi.

§ 5. Qui autem inventi fuerint sola suspitione notabiles, nisi iuxta considerationem suspitionis, qualitatemque personae, propriam innocentiam congrua purgatione monstraverint, anathematis gladio feriantur, et usque ad satisfactionem condignam ab omnibus evitentur: ita quod si per annum in excommunicatione persisterint, ex tunc velut haeretici condemnentur. Item proclamationes aut appellationes huiusmodi personarum minime audiantur. Item iudices, advocati et notarii nulli eorum officium suum impendant; alioquin eodem officio perpetuo sint privati. Item clerici non exhibeant huiusmodi pestilentibus ecclesiastica sacramenta, nec eleemosynas aut oblationes eorum recipiant. Similiter Hospitalarii, aut Templarii, ac quilibet regulares: alioquin suo priventur officio,

ad quod numquam restituantur absque indulto Sedis Apostolicae speciali. Item quicumque tales praesumpserint ecclesiasticae tradere sepulturae, usque ad satisfactionem idoneam, excommunicationis sententiae se noverint subiacere, nec absolutionis beneficium mereantur, nisi propriis manibus publice extumulent; et proiciant huiusmodi corpora damnatorum, et locus ille perpetua careat sepultura.

§ 6. Item firmiter inhibemus, ne cuiquam laicae personae liceat publice, vel privatim de fide catholica disputare. Qui vero contra fecerit, excommunicationis laqueo innodetur.

§ 7. Item si quis haereticos sciverit, vel aliquos occulta conventicula celebrantes, seu a communi conversatione fidelium, vita et moribus dissidentes, eos studeat indicare confessori suo, vel alii per quem credat ad praelati sui et inquisitorum haereticae pravitatis notitiam pervenire: alioquin excommunicationis sententia percillantur.

§ 8. Haeretici autem et receptores, defensores et fautores eorum, ipsorumque filii usque ad secundam generationem, ad nullum ecclesiasticum beneficium seu officium admittantur. Quod si secus actum fuerit, decernimus irritum et inane. Nos enim praedictos, et quoscumque viros ecclesiasticos, qui ad preces huiusmodi pestilentium personarum dignitates, personatus, et quaecumque alia ecclesiastica beneficia sunt adepti, ex nunc privamus taliter acquisitis: volentes ut tales, et habitis perpetuo careant, et ad alia vel similia nequaquam in posterum admittantur. Illorum autem filiorum emancipationem nullius esse momenti volumus, quorum parentes post emancipationem huiusmodi ad invicem superstitionis haereticae a via declinasse constiterit veritatis.

Datum Anagninae decimoseptimo kalendas iulii, pontificatus nostri anno undecimo.

Dat. die 15 iunii 1254, pontif. anno xi.

Sedis Apost. in eum lenitas.

Cedit in ossum

Excommunicatur in die Coenae Domini tamquam haereticus.

Excommunicantur haeretici.

Damnati per Ecclesiam saeculari iudicio relinquuntur.

Poenitentes perpetuo carceri mancipandi.

Laici de fide disputare non licet.

Ad haereticos indicandos unusquisque tenetur.

Haeretici, conscii, ad beneficia Eccl. inhabiles.

XLI.

Privilegia conceduntur Inquisitoribus.

SUMMARIUM

Exordium. — 1. Ut cruce consignent eos, qui votum nuncupaverint pro extirpandis hæreticis. — 2. Indulgentiæ eis concessæ. — 3. Sese opposentes, vel non faventes inquisitionis officio poenas dent. — 4. Crucesignatos absolvere possunt inquisitores. — Nominatim aliquot excipit. — 5. Dispensandi facultas. — 6. Commutandi vota cruce signatorum. — 7. Eisque concedendi ut interdicti tempore intersint divinis.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis fratribus ordinis Praedicatorum, inquisitoribus hæreticæ pravitatis, presentibus et futuris in Lombardia et Marchia Iannensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Malitia huius temporis in diversis mundi partibus, et maxime in provincia Lombardia, perversorum morum peperit corruptelam, ex quibus lethifera pestis hæreticæ pravitatis abundantius solito noscitur pullulasse. Ad extirpationem igitur eiusdem pestis, iuxta officii nostri debitum ex animo intendentes, volumus adversus huiusmodi iniquitatis operarios, qui massam catholicæ puritatis fermento propriæ contagionis inficiunt, fideles ut consurgant, stentque nobiscum pro evangelicis, quas professi sunt, legibus defendendis, salubribus adhortationibus incitari.

Et cruce consignent eos, qui votum nuncupaverint pro extirpandis hæreticis

§ 1. Quo circa discretioni vestrae per apostolica scripta districte præcipiendo mandamus, in remissionem vobis peccaminum iniungentes, quatenus in locis, ubi contra hæreticos vobis inquisitionis officium est commissum, curetis singuli opportuna instantia, contra eosdem hæreticos, eorumque fautores, proponere populis publice verbum Crucis, et eos qui tacti zelo fidei ad extirpandam pravitatem eandem votum assumpserint, crucis caractere consignare.

Indulgentiæ eis concessæ

§ 2. Ut autem vobis de prædicatione huiusmodi, et fidelibus, qui eiusdem Crucis ob hoc votum assumpserint, copiosæ mercedis præmium afferatur: vobis, et eisdem fidelibus, illam indulgentiam, illudque privilegium elargimur, quæ transeuntibus in Terræ Sanctæ subsidium in generali concilio conceduntur. Cum autem huiusmodi Crucis verbum per vos proponi contigerit, relaxandi omnibus vere poenitentibus et confessis, qui ad audiendum verbum ipsum devote affuerint, quadraginta vel viginti dies de iniunctis poenitentis, libera sit vobis et singulis vestrum de nostra concessione facultas.

Sese opposentes, vel non faventes inquisitionis officio poenas dent.

§ 3. Quod si forte, quod non credimus, aliqua civitas, communitas, vel persona, cuiuscumque conditionis vel gradus, huic tam salubri negotio se opponere, seu illud præsumpserit aliquatenus impedire, ut per vos, vel per alios auctoritate nostra ad hoc deputatos, vel in posterum deputandos, libere procedi non valeat in eodem, imo si quicumque requisiti illud fovere neglexerint, et iuxta officium, et posse suum studiose iuvare: contra eos tamquam defensores et fautores hæreticorum, sublato appellationis obstaculo, vos vel vestrum singuli auctoritate nostra intrepide procedatis. Contra quos, prout audacia ipsorum exegerit, reges et principes christianos, necnon cruce signatos pro Terræ Sanctæ succursu, curabimus invocare; cum non minus expediat, imo magis, fidem in locis prope positis, quam procul distantibus defendere.

Crucesignatos absolvere possunt inquisitores

§ 4. Porro ut non solum inquisitionis vobis super hæreticæ pravitate commissæ, sed et huiusmodi prædicationis Crucis officium in manibus vestris, congruis favoribus adiuvetur, absolvendi iuxta formam Ecclesiæ, omnes qui contra pravitatem hæreticam assumpserint signum Crucis, ab interdicti, suspensionis, et excommunicationum sententiis canonicis, et præsertim ab illis, quas pro incendiis,

vel effractionibus Ecclesiarum, seu iniectioque manuum violenta in personas ecclesiasticas incurrerunt, et aliis quoque sententiis a nobis, vel auctoritate nostra generaliter promulgatis; nisi adeo gravis et enormis excessus fuerit personarum, quod ab his oporteat absolutionis beneficium per Sedem Apostolicam obtineri. Necnon, et ab illis sententiis, quas adhaerendo et favendo contra Ecclesiam quondam Friderico, se tunc pro imperatore gerenti, seu Conrado nato eius, vel ipsorum fautoribus incurrerunt; Ezelino de Romanis, Uberto marchione Pelavicino, marchionibus, comitibus, baronibus, capitaneis, potestatibus, rectoribusque civitatum atque locorum, similibusque personis, qui in Ecclesias et personas ecclesiasticas saeva exercuisse noscuntur, aut eorum bona nequiter occupasse, dumtaxat exceptis; dummodo assumpto Crucis signaculo, votum huiusmodi, qui absoluti fuerint, efficaciter prosequantur; et ipsi caveant, quod de caetero contra Ecclesiam nunquam erunt. Et tam ab ipsis, quam ab aliis præmissis, plena de damnis et iniuriis, propter quæ excommunicati noscuntur, satisfactio, vel satisfaciendi sufficiens securitas impendatur.

Nominatim aliquot excipit.

§ 5. Necnon, et dispensandi cum clericis, super irregularitatibus, quas celebrando divina ligati sententiis canonicis contraxerunt;

Dispensandi facultas.

§ 6. Commutandi quoque vota eorundem cruce signatorum voventium, et votorum qualitate pensata: Terræ Sanctæ votis, aliisque perpetuis, quæ commutationis non admittunt remedium, dumtaxat exceptis;

Commutandi vota cruce signatorum.

§ 7. Concedendi quoque cruce signatis eisdem, quod tempore generalis interdicti possint interesse divinis officiis, et ecclesiastica sacramenta recipere in locis in quibus eadem ex indulto Sedis Apostolicæ celebrantur. Dummodo in præmissis casibus, si ecclesiasticis tenentur ligati sententiis, prius absolutionis beneficium assequantur, vobis et singulis ve-

strum, auctoritate præsentium, concedimus facultatem.

Datum Anagninæ decimotertio kalendas iulii, pontificatus nostri anno undecimo.

Dat. die 19 iunii 1254, pont. anno xi.

XIIII.

Confirmatur sententia excommunicationis lata ab archiepiscopo Cantuarien. et totius Angliæ episcopis contra perturbantes iura Ecclesiarum (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Violatores Ecclesiarum et regni ab episcopis excommunicati: — Quod confirmatur a Pontifice. — Litteræ episcoporum hac de re. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus universis, archiepiscopis et episcopis regni Angliæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum a nobis petitur quod iustum est et honestum, tam vigor æquitatis, quam ordo exigit rationis, ut id per sollicitudinem officii nostri ad debitum perducat effectum.

Exordium.

Cum itaque, sicut ex parte vestra fuit propositum coram nobis, vos cupientes, prout ad vestrum spectat officium, libertatem ecclesiasticam in regno Angliæ illibatam ab omnibus conservari, cum voluntate ac beneplacito charissimi in Christo filii Henrici illustris regis Angliæ in omnes illos, qui malitiose ac scienter Ecclesias ipsius regni suo iure privaverint, vel spoliaverint, et libertates ecclesiasticas et antiquas regni consuetudines, et præcipue illius libertates et liberas consuetudines, quæ continentur in chartis Communium libertatum, et de Foresta concessis a dicto rege vobis et aliis eiusdem regni praelatis, violaverint, in-

Violatores Ecclesiarum et regni ab episcopis excommunicati.

(1) Ex Rer. Anglic. Scriptor. Veter., tom. 1, pag. 331. Consule Wilkins, Concil. Angl., tom. 1, pag. 703.

fregerint, diminuerint, seu immutaverint, et qui contra illas statuta ediderint, vel edita observaverint, consuetudines introduxerint, vel servaverint introductas, necnon in scriptores, executores et consiliarios statutorum ipsorum excommunicationis sententias duxerint proferendas, prout in litteris super hoc confectis plenius continetur; nos vestris supplicationibus inclinati, quod a vobis provide factum est in hac parte ratum habentes et gratum, id de fratrum nostrorum consilio auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communitus, tenorem litterarum ipsarum praesentibus inseri facientes, qui talis est: Auctoritate Dei omnipotentis Patris et Filii et Spiritus Sancti, gloriosaeque Virginis et Dei Genetricis Mariae, beatorum apostolorum Petri et Pauli, omniumque sanctorum apostolorum, beati Thomae archiepiscopi, et martyris, omniumque sanctorum martyrum, beati Edwardi regis Angliae, omniumque confessorum, atque virginum et omnium sanctorum Dei, nos B. divina miseratione Cantuariensis archiepiscopus, totius Angliae primas. F. Londoniensis, W. Wigorniensis, W. Norwicensis, P. Herefordensis, W. Saresbiriensis, W. Dunelmensis, R. Exoniensis, S. Carliolensis, W. Bathoniensis, L. Rofensis, Th. Menevensis episcopi, de assensu et voluntate venerabilis patris W. Dei gratia Eboracensis archiepiscopi, anathematizamus, et a liminibus Sanctae Matris Ecclesiae sequestramus omnes illos, qui amodo scienter ac malitiose Ecclesias privaverint vel spoliaverint suo iure. Item omnes illos, qui ecclesiasticas libertates, vel antiquas regni consuetudines approbatas et praecipue libertates et consuetudines, quae in Chartis Communium libertatum, et de Foresta continentur a domino rege concessas archiepiscopis, episcopis et caeteris praelatis, Angliae, comitibus, baronibus, militibus, et libere tenentibus, quacumque arte vel ingenio violaverint, infregerint, diminue-

rint, seu immutaverint, clam vel palam, facto, verbo vel consilio, contra illas vel illarum aliquam in quocumque articulo temere veniendo. Item omnes illos, qui contra illas, vel earum aliqua statuta ediderint, vel edita servaverint, consuetudines introduxerint, vel introductas servaverint, scriptores etiam statutorum ipsorum, necnon consiliarios et executores, et qui secundum ea praesumpserint iudicare. Qui omnes, et singuli superius memorati hanc nostram sententiam incursum se noverint ipso facto, qui scienter aliquid commiserint de praedictis. Qui vero ignoranter, nisi commoniti, infra quindenam a tempore correctionis se correxerint, et arbitrio ordinariorum plene satisfecerint de commissis, ex tunc sint hac sententia involuti. Eadem etiam sententia innodamus omnes illos, qui pacem regis et regni praesumpserint perturbare: in cuius rei memoriam sempiternam nos signa nostra praesentibus duximus apponenda. Data in maiori aula regia apud Wesmonasterium anno Domini MCCLIII, tertio idus maii, sub praesentia et assensu Henrici Dei gratia regis Angliae illustris, et dominorum R. comitis egregii Cornubiae, fratris sui R. comitis Norfolkiae et marischalli Angliae, H. comitis Herefordiae, H. comitis Oxoniae, I. comitis Warewichiae, et aliorum optimatum Angliae, ad hoc quasi ad concilium specialiter vocatorum.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Anagninae, kalendis octobris, pontificatus nostri anno duodecimo.

Dat. die 1 octobris 1254, pontif. anno xii.

Quod confirmatur a Pontifice.

Litterae episcoporum hac de re.

Clauses.

ALEXANDER IV

PAPA CLXXXI

Anno Domini MCCLIV.

Raynaldus Anagninus, patre Philippo ex comitibus Signiae, antea episcopus Ostiensis, S. R. E. cardinalis, electus est in Romanum Pontificem Neapoli, die 21 decembris 1254, et Alexandri IV nomen sumpsit. Sedit in pontificatu annos vi, menses v, dies v (1), imperante in Oriente Balduino II imperatore (2). Obiit Viterbii, die 25 maii 1261, in ecclesia S. Laurentii tumultus. Vacavit sedes menses III, dies iv (3).

I.

Praesules christiani orbis de adepto pontificatu certiores facit (4).

SUMMARIUM

Humanae naturae conditio. — Mortuo Innocentio IV, — Eique persolutis exequiis, —

(1) Libenti quidem animo Pagio assentire putanti Alexandrum electum Pontificem die 12 decembris: nisi iamdiu nutanti animo validissima momenta facerent, ut cum Raynaldo conveniam. Primo enim encycliae Alexandri de sua electione litterae, quas subiicio, datae leguntur secundo kalendas ianuarii: nec putandum est Alexandrum Papam, quem, omni postposita longiore debito mora, electum cum Blondo asserit Pagius a cardinalibus, ut rebus Ecclesiae a Manfredi violentia, insidiisque periclitaturis providerent, diebus octodecim distulisse Ecclesiam Catholicam de sui electione commovere. Deinde extant apud eundem Raynaldum aliae Alexandri litterae, quibus Philippus Ravenaten. archiepiscopus legatus contra Ezelinum creatur, aliae autem priori provinciali fratrum Praedicatorum in Francia, et guardiano fratrum Minorum Parisien. de haerésibus excidendis: et illae quidem datae dicuntur *Laterani decimotertio kalendas ianuarii, anno primo*; in harum autem calce legitur: *Dat. Laterani idibus decembris, anno primo*. Quare corrigendus est quoque error, qui in vitam Innocentii IV a nobis exaratam irrepsit. Ubi enim dicitur: *vacavit Sedes dies v*, legendum est *dies xvii*. (2) Imperium siquidem Occidentale deturbato ab eius iure, prout in Innocentio vidimus, Friderico, vacavit usque ad an. 1273. (3) Iuxta Martini Poloni Chronicon, in quo numeratio a die obitus Alexandri deducitur. (4) Ex Raynald, ad an. 1254.

Bull. Rom. Vol. III.

75

Se ait in Pontificem fuisse electum: — Se autem restitisse ne eligeretur. — Praesules christianos precatur, ut ipsum adjuvent.

Alexander episcopus servus servorum Dei.

Quia fragilis est, et caduca conditio terrenorum, quibus ingruit senectus ex tempore, ex exercitio lassitudo, languor ex permanentia, ex consistentia casus, et ex diuturnitate defectus, labilis humana natura huic legi corruptionis addicta, quanto longius suum esse producit, tanto tendit propius ad non esse: propter quod vivendi spatium in unoquoque mortali sua innata infirmitate restringitur, et propriae fragilitatis casu desinit in quolibet vitae cursu. Hic profecto status occiduus omnibus communiter imminet, magnis quippe et parvis, praelatis et subditis, sublimibus pariter atque imis. Sed licet ecclesiastico gregi pastorum suorum decessus eveniensurbationem non modicam ingerat et dolorem; magnam tamen affert sibi laetitiam grata subrogatio successorum, et praesertim cum in substitutione non intervenit tarditas, et voluntatum communio intercedit.

Sane felicitis recordationis Innocentio Papa praedecessore nostro, vii idus decembris in regno Siciliae, in civitate scilicet Neapolis de angusto et tetro carnis carcere vocato, sicut speramus, ad spatiosum et lucidum caeli palatium, ut de multis laboribus, quos pro Ecclesiae honore ac libertate constanter pertulit, mercedem quietis percipiat sempiternae; ac deinde ipsius solemniter celebratis exequiis, eiusque corpore honorifice, prout decuit, tumulto; nos tunc Ostiensis et Velletrensis episcopus, et caeteri fratres nostri mox pro eligendo successore simul convenimus, dirigentes mentes ad Deum, ut gregi suo pastorem idoneum consueta misericordia largiretur. Cumque, ut moris est, Spiritus Sancti postulato suffragio, singulorum vota diligenter exquisita fuis-

Humanae naturae conditio

Mortuo Innocentio IV.

Eique persolutis exequiis.